

Philpot reis 2004

maandag 13 t/m zaterdag 18 september

o.l.v. ds. J.C. den Toom

Kreijkes Vakantie Idee
Spoorslag 5/ Postbus 332 / 7460 AH Rijkssen
Tel. 0548 – 54188 / www.kreijkes.nl

Ons adres in Engeland:

Quality Hotel Northampton
Ashley Way Weston Favell
Northampton NN 3 EA
e-mail enquiries@hotels-northampton.com
Tel. (044) 01604 739955
Fax: (044) 01604 415023

Deelnemers:

Programma:

Maandag 13 september 2004

- 13.15 uur Vertrek van Rotterdam, Zuidplein
 Nuttigen van het lunchpakket
- 15.00 uur Aankomst Hoek van Holland
- 16.00 uur Overtocht naar Engeland met de Stena HSS
 Dinerbuffet aan boord
- 19.00 uur Aankomst te Harwich (Engelse tijd)
- 22.00 uur Aankomst in ons hotel te Northampton
- 22.30 uur Avondsluiting

Dinsdag 14 september 2004

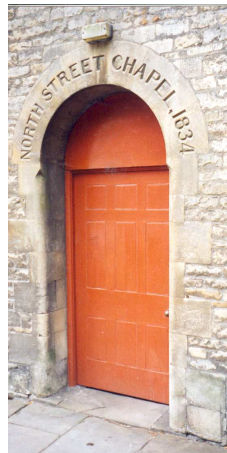
- 8.00 uur Breakfast
- 9.00 uur Vertrek uit ons hotel
- 10.30 uur Gospel Standard Congregation of Nuneaton

- 12.30 uur Lunch in de Sunday School
- 14.30 uur Lutterworth kerk en museum John Wickliffe
- 18.00 uur Aankomst hotel
- 19.00 uur Diner
- 21.30 uur Dagsluiting

Woensdag 15 september 2004

- 8.00 uur Breakfast
- 9.00 uur Vertrek uit ons hotel
- 10.00 uur North Street Chapel Stamford
Introductie door mr. David Oldham

- 10.45 uur Assembly Rooms, Stamford
- 12.30 uur Lunchpauze
- 14.00 uur Wandeling door Oakham naar de Old Providence Chapel
Dr. Keals house op het marktplein en Rutland Museum
- 17.30 uur Aankomst hotel
- 19.00 uur Diner
- 21.30 uur Dagsluiting

Verdrukking is de oefening van kracht tegenover zwakheid, de overwinning van macht tegenover hulpeloosheid (JCP in door Baca's vallei blz. 182)

Donderdag 16 september 2004

- 8.00 uur Breakfast
- 9.00 uur Vertrek uit ons hotel

- 11.00 uur Aankomst Oxford
- 13.30 uur Lunch
- 14.30 uur Mr. Pickles over J.C. Philpot
- 19.00 uur Aankomst hotel
- 19.00 uur Diner
- 21.30 uur Dagsluiting

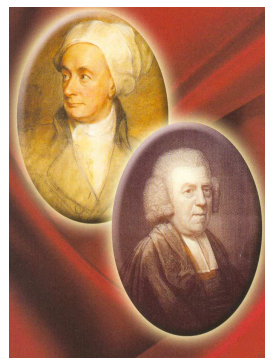
Het kerkgebouw van Stadhampton

Het zal onze zaligheid zijn altijd tot Hem op te zien, van Hem af te hangen, in Hem te geloven, op Hem te vertrouwen, en Hem geen rust te gunnen, totdat Hij telkens en telkens weer verschijnt tot blijdschap en vreugde des Harten.

(JCP. In door Baca's vallei blz. 249)

Vrijdag 17 september 2004

- 8.00 uur Breakfast
- 9.00 uur Vertrek uit ons hotel
- 10.0 uur S.S. Peter & Paul Church of Olney

- 10.40 uur Cowper and Newton museum te Olney
- 12.30 uur Lunch
- 13.00 uur Shopping (eventueel)
- 18.00 uur Aankomst hotel.
- 19.00 uur Diner
- 21.00 uur Dagsluiting

Genade nam mij in de leer,
nam mij mijn angsten af.
Genade was het dat ik, Heer',
aan U mijn jawoord gaf!

Ik ging mijn weg met veel gezwoeg,
in doodsgevaar en strijd.
Genade was het die mij droeg
en veilig huiswaarts leidt.

Zaterdag 18 september 2004

06.00 uur	Ontbijt
06.30 uur	Vertrek uit ons hotel
10.00 uur	Aankomst Harwich
10.40 uur	Vertrek Harwich, lunchbuffet op de boot
15.20 uur	Aankomst Hoek van Holland (Hollandse tijd)

Gelezen meditaties uit “door Bacas' vallei”

Maandag 13 september 2004

En Enoch wandelde met God. Genesis 5: 24

De hoofdweg, waarop wij met God wandelen, is door het geloof en niet door aanschouwen. Abraham wandelde op deze weg. Ongeloof scheidt de ziel van God. Er is geen gemeenschap tussen God en een ongelovige. Een ongelovig hart heeft geen deelgenootschap aan de Heere Jezus; maar een gelovig hart heeft gemeenschap aan Hem. Het is door het geloof, dat wij gemeenschap hebben met God en Zijn beminde Zoon, en gij zult bevinden, dat in de verhouding, dat uw geloof sterk of zwak is, ook uw wandel met God is. Indien gij geloof hebt in oefening, en gij blik op het verzoenend bloed, dan bevindt gij, dat gij met God kunt wandelen; gij kunt uw hart voor Hem uitstorten, voor Hem al uw belangen uitspreken, voor Zijn aangezicht de verborgenste bewegingen uitspreiden, en tot Hem opzien om vrede en vertroosting. Doch wanneer uw geloof zwak is, wanneer het bezwijkt onder de beproeving, de beloften niet kan vasthouden, de gemeenschap verstoord is, dan heeft een wandelen met God niet langer plaats. Maar naarmate het geloof sterk is, is er een wandelen met God in zoete overeenstemming; want het geloof ziet op de verzoening; het geloof ziet niet zo zeer op de zonde, dan wel op de verlossing van de zonde; op de weg, waardoor de zonde is vergeven, overwonnen en onderworpen. Zo is het door het geloof, en naar gelang de sterkte is van het geloof, dat wij tezamen wandelen met God.

Dinsdag 14 september 2004

Gezegend zij de God en Vader onzes Heeren Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegeningen in de hemel in Christus. Efeze 1: 3

Indien gij gezegend zijt met alle geestelijke zegeningen, het is alleen "in Christus", dat gij zo gezegend zijt. Indien gij zijt uitverkoren van vóór de grondlegging der wereld, het was alleen in Christus, dat gij verkoren zijt. Hij is ons Verbondshoofd. Hetgeen wij zijn, dat zijn wij in Hem. Er is niets in ons, geen vastigheid. Alles is wankel hier beneden, alles ten opzichte van de mens is onzeker. Bij God is zekerheid, en de vastigheid van Gods oogmerken is onze hoogste en enige ondersteuning. Dus de leerstelling der uitverkiezing, met het hart aangenomen, verspreidt een heilige zegen over de gehele waarheid van God, want zij geeft daaraan vastigheid. Het is geen droge leerstelling, die men van hand tot hand werpt, gelijk een tennisbal; het is geen geloofsartikel, dat in kerkartikelen is opgenomen, of een theorie, die door godgeleerden is naar voren gebracht. Ook is het niet een bloot onsamenhangend, onzeker denkbeeld, verzameld uit enige duistere en twijfelachtige gedeelten van het Woord van God. Het is geen meteor, geen schijnsel van een lucht verheveling, dat zich beweegt over moerassen en poelen. Het is een vast licht, door de hand Gods in de Schrift geplaatst, gelijk Hij van ouds de lichten in het firmament plaatste om de aarde te verlichten. Het werpt derhalve zijn stralen over de gehele waarheid van God. Want het is "in Christus", dat Zijn volk is uitverkoren, en daar de uitverkiezing in Christus is, wordt zij beschenen door al de stralen van de Zon der gerechtigheid in bijna iedere Evangeliewaarheid. Er is geen enkele Evangeliewaarheid, en geen enkele geestelijke zegen, of de dierbaarheid daarvan is afgeleid uit het verband met de Persoon en het werk van God; en wat bovenal waarheid is, is dat de zaligheid der uitverkiezing vloeit uit het feit, dat zij in Christus is. Maar, zullen enigen zeggen, deze dingen zijn hard om te geloven. Zij zijn zeer hard om te geloven, want ons ongelovig hart vindt het moeilijk iets te geloven, dat ons ten goede komt. Wij kunnen de leugens van de duivel met ijver aannemen, wij kunnen een open, gewillig oor lenen aan alles, wat ons boze hart ons ingeeft. Maar om de waarheid Gods te geloven en de hand te leggen op haar schoonheid en voortreffelijkheid, haar levendmakende kracht te ondervinden en te leven onder haar opwekkende, versterkende invloed, is een andere zaak. Doch waar blijft het leven van onze godsdienst als deze zaken er uit worden weggenomen? Neem, zo gij kunt - God zij geloofd I het is boven het bereik van des mensen hand - neem maar weg het kostelijke feit, dat God de kerk gezegend heeft met alle geestelijke zegeningen in .de hemel in Christus Jezus; waar zou er plaats zijn voor enige zegen om met onze ziel daarop te rusten? Wel, elke zoete belofte, die in uw gemoed komt, elke verheffing van Gods vriendelijk aangezicht in tijden van duisternis en wederwaardigheid, elke vrijheid in het gebed, elk opzien tot en ontvangen uit de volheid van Christus, al deze dingen gronden zich op dit doorluchtig feit, namelijk, de zegening, waarmede God ons gezegend heeft in Christus Jezus. Zodat alles, wat wij moeten betrachten, en wij hebben veel te doen, God alleen ons kan bekwamen tot het doen, dat is tot het aannemen van hetgeen God behaagd heeft zo barmhartiglijk te geven.

En Hij heeft ons met alle geestelijke zegeningen gezegend in de hemel in Christus Jezus, om de kracht .daarvan te ondervinden, de zoetheid te genieten, en om voor onszelf, door de verzegeling des Geestes, te weten, dat Hij ons gezegend heeft, ja ons, en dat met het leven tot in alle eeuwigheid.

Woensdag 15 september 2004

Want de aarde brengt van zelve vrucht voort; eerst het kruid, dan de aar; daarna het volle koren in de aar. Markus 4: 28 Het geloof heeft in zich, naar ik geloof, een zekere mate van verzekering. Want wat is verzekering? Het is slechts een grotere aanwas en ontwikkeling van het geloof. De natuur der verzekering wordt veelal misgevat. Het wordt dikwijls beschouwd als iets onderscheiden van het geloof. Dit is niet het geval. Het is alleen het geloof in voller en groter ontwikkeling. Het woord "verzekering" heeft oorspronkelijk een zeer eenvoudige en toch schone bedoeling. Het betekent letterlijk "een volle draging", en het woord wordt somtijds toegepast op een grote oogst van koren of fruit, en somtijds op het getij, dat zich sneller beweegt.

Nu is het hetzelfde, koren, dat in het veld. groeit, hetzij de oogst veel of weinig is; het is 'hetzelfde getij in de rivier, dat of minder snel, of sneller vloeit. Zo is het met de verzekering en met het geloof. Het is hetzelfde geloof, slechts vermeerderd, vergroot, dragende overvloediger vrucht, of krachtiger of sterker vloeiende dan anders. De verzekering wordt in de Schrift niet beperkt tot het geloof. Er is een volle verzekerdheid des verstands, Coloss. 2: 2. Dat is een groter mate, een verwijding van het verstand om de waarheid Gods te kennen. Het verstand is hetzelfde, maar het is meer uitgebreid. Zo is er ook de volle verzekerdheid der hoop, die meer vrucht draagt, die, evenals het getij, vlugger stroomt. Maar het is dezelfde hoop, dezelfde in soort, maar hoger in graad; een sterker anker, maar toch een anker. Eveneens is er de volle verzekerdheid des geloofs, Hebr. 10: 22, dat is een groter mate des geloofs, een groter opbrengst, een vlugger getij. Zo hebt gij een zekere verzekerdheid des geloofs, indien gij geloof bezit. Ter zake, indien gij geen verzekerdheid der waarheid van deze dingen hebt, waarom volgt gij ze dan na? Waarom vertrouwt gij er op, waarom stelt gij er uw hoop op, en waarom zoekt gij de kracht en bevinding daarvan in uw ziel? Zijt gij op dit punt nog niet gekomen, dat gij zeggen kunt: "Wij zijn geen kunstig verdichte fabelen nagevolgd; deze dingen, waarnaar ik sta, zijn werkelijkheden, deze onderwerpen, mij voorgesteld, zijn zekerheden"? Ik stem toe, dat gij zeer bekommerd zijt omtrent uw aandeel daarin. Doch wanneer gij niet weet, dat het vaste en bestendige dingen zijn, waarom gelooft gij er in? Waarom zijt gij zo bezorgd om te weten of gij er deel aan hebt? Waarom zinkt gij zo weg in twijfel en vrees? Is het niet uit gebrek van klaarder bewijzen van uw aandeel? En waarom springt gij op van blijdschap en vreugde, op het ogenblik dat een lichtje daarvan in uw ziel schijnt? Omdat gij weet, dat deze dingen werkelijkheid zijn. Zo ver gij dan een verzekering oefent, dat zij werkelijkheden zijn, zult gij ook te bestemder tijd, als het God behaagt, de verzekering daarvan in uw hart ontvangen, niet alleen dat het zekerheden zijn, maar dat gij ze hebt in uw vast en zeker bezit.

Donderdag 16 september 2004

Jozef is een vruchtbare tak; een vruchtbare tak aan een fontein; elk één der takken loopt over de muur. De schutters hebben hem wel bitterheid aangedaan, en beschoten, en hem gehaat. Maar zijn boog is in stijvigheid gebleven, en de armen zijner handen zijn gesterkt geworden door de handen van de Machtige Jacobs. Genesis 49: 22-24

Men zou gedacht hebben, dat Jozef, een vruchtbare tak zijnde, met welgevallen, bijna met heilige spot, op de schutters, die hem beschoten, zou hebben neder gezien; doch dit was niet zo. "Zij hebben hem bitterheid aangedaan". Hij werd door zijn eigen broeders verkocht naar Egypte; de dromen en gezichten of openbaringen, die God hem gegeven had, maakten hem tot een bespotting. Als een goddeloos mens werd hij in de gevangenis geworpen door dezelfde persoon, die hem tot goddeloosheid verzocht, en daar werd hij geminacht en verlaten. Hoe schoten deze schutters hun pijlen in zijn boezem en deden hem smart aan! Het was omdat hij wandelde in de vreze Gods, omdat zijn gemoed teder was, dat de pijlen hem treffen konden. Was zijn gemoed van staal geweest, had hij een hart van steen gehad, dan zouden de pijlen verstompt op de aarde zijn neder gevallen, maar omdat hij een teder gemoed had, een levende consciëntie, warme genegenheden, Goddelijke vrees en een werk der genade in zijn ziel, daarom was het, dat hij een tedere, geschikte plaats vormde voor de pijlen om hem te verwonden. Uit deze oorzaak haatten hem de schutters niet alleen, maar beschoten en bedroefden hem zeer. Maar leidde dit tot zijn vernietiging? Deed het zijn levenssappen uitvloeien? Zonk hij neer en stierf hij als iemand, die in het hart gewond is? Viel hij op de grond en blies hij de laatste adem uit? Geenszins, want "zijn boog is in stijvigheid gebleven en de armen zijner handen zijn gesterkt geworden door de handen van de Machtige Jacobs". Hij had dus een boog en kon schieten ook. En wat was zijn boog? Hij raapte de pijlen, die op hem afgeschoten waren, op, of liever, hij trok ze uit zijn verwonde boezem; en in plaats van met deze pijlen aan te leggen op degenen, die hem beschoten en hem zo smartelijk griefden, schoot hij ze naar boven en bracht ze tot de troon der Majesteit in de hemelen. Hij verwisselde hun bittere pijlen in gebeden en smekingen. Dus dezelfde pijlen, die op hem afgeschoten werden, zette hij om in smeking en, waarmede hij tot de troon Gods naderde. Hij richtte zijn boog op de hemel der hemelen, en dit moet gij ook doen. Vergeld nooit kwaad voor kwaad; noch schelden voor schelden. Wanneer gij door de schutters beschoten wordt, schiet niet terug. Neem uw pijlen en breng ze voor de troon. Kom met uw gewond gemoed, met uw klagen en zuchten, met uw innige smekingen, en spreid 'ze voor Gods aangezicht uit, Die het gebed hoort en beantwoordt, en gij zult de zegen en de vrucht daarvan genieten. Zij zullen u slaan met hun schieten, als gij op hen schiet. Zij kunnen spreken, waar gij stom staat. Iemand van geboorte en opvoeding, die in botsing komt met een straatslenter, kan niet tegen hem aan; hij moet het opgeven, hij zal het verliezen in een woordenstrijd. Zo moet gij nooit pijl tegen pijl uitwisselen met die schutters, die u bitterheid aandoen. Gij hebt een tedere consciëntie, gij oefent de vreze Gods, gij weegt uw woorden. Gij weet wat uw geest zou bedroeven als uw woorden zouden terugkomen in overdenking, en daarom moet gij spaarzaam zijn met uw woorden. Begeef u niet in de strijd, schiet geen enkele pijl terug, laat ze schieten, neem hun pijlen, richt uw boog hemelwaarts, wend ze om in gebed en smekingen, en te zijner tijd zullen zoete antwoorden van barmhartigheid en vrede in uw boezem komen. Zo is Jozefs boog in stijvigheid gebleven en al hun pijlen zijn niet in staat gebleken om zijn boog uit de handen te slaan, noch ook haar te kunnen verbreken. Hij kon zowel schieten als zij, maar niet op dezelfde wijze, noch op hetzelfde voorwerp. Wij zien dan Jozefs vruchtbaarheid, wij zien de bron, waaruit zij voortkwam; wij zien de vervolgingen, waardoor zijn ziel gegriefd werd; en wij zien de eindelijke overwinning, die hij verkreeg. De Heere leide onze zielen op hetzelfde spoor, passe Zijn Woord op onze harten toe, opdat onze boog in stijvigheid blijve en de armen onzer handen mogen gesterkt worden door de handen van de Machtige Jacobs.

Vrijdag 17 september 2004

Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige en Gade welbehagelijke offerande, welke is uw redelijke godsdienst. Romeinen 12: 1

Indien de Zoon van God ons verlost heeft door Zijn bloed, dan behoort al wat wij zijn en hebben Hem toe; ons lichaam, onze ziel en geest behoren Hem. Niets is ons eigendom; wij zijn door een dure prijs gekocht. Door het afleggen van Zijn dierbaar leven voor ons, heeft Hij ons verlost tot Zichzelf, opdat wij Hem tot een bijzonder volk zouden zijn, en Hem niet alleen opofferen de kalveren onzer lippen, maar Hem geven ons lichaam, onze ziel, onze geest, geheel ons vermogen, ja ons leven zelfs; al wat wij zijn en hebben behoort Hem krachtens Zijn souverain recht. Hij heeft er recht op, daar Hij niet alleen onze Schepper, maar ook onze Verlosser is, ons gekocht hebbende door Zijn dierbaar bloed. Wanneer wij Zijn genade in onze ziel warm gevoelen, kunnen wij dan ons lichaam en onze ziel Hem onthouden? Let eens op Abraham. Toen God hem riep en zeide: "Abraham!" wat was zijn antwoord? "Hier ben ik". Hier is mijn lichaam, hier is mijn ziel, hier is mijn alles; hier is mijn vrouwen mijn zoon, het is alles te Uwer beschikking. Wat zal ik doen, Heere? Neem ze, ze zijn allen Uwe. Gij hebt er recht op en Gij moet met hen doen zoals het recht is in Uw ogen. Onder deze indrukken dan moeten wij onze lichamen in Zijn hand stellen en onze zielen niet achterhouden. Want wat is de doos zonder het juweel? Wat is het lichaam zonder de ziel? Zal de Heere het lichaam aannemen als de ziel achterwege blijft? Het is papisterij, het lichaam te geven en de ziel achter te houden. Zo is het niet met het volk van God. Zij bieden hun lichaam aan, maar met hun lichaam ook de ziel, die in het lichaam huist; het lichaam met zijn inwoner, de juweeldoos met de juwelen er in. Maar wat is het, het lichaam aan te bieden? Zij moeten het stellen als een levende offerande. De Heere neemt geen dode offeranden aan. Gij herinnert u, dat onder de Joodse wet de offerande een levend dier moest zijn, en dat zonder enig gebrek. Geen dood lam of bokje, maar een levend dier, volmaakt in zijn soort, moest als slachtoffer geofferd worden. Zo ook als wij onze lichamen de Heere geven, moet het een levende offerande zijn. Het mag wel eens gevraagd worden: Wat hebben wij

voor de zaak Gods geofferd? Worden wij geroepen ons bezit, onze afgoden, genegenheden, naam, onze roem en wereldse belangen op te offeren, en hebben wij aan deze roepstemmen gehoor gegeven? Abraham offerde Izak niet, totdat de Heere hem riep dit te doen, doch toen de Heere hem daartoe geroepen had, gaf hij direct aan deze roepstem gehoor. Evenzo behoorde het te zijn met degenen, die wandelen in de voetstappen van de gelovige Abraham. Indien zij geroepen worden, gelijk zij allen vroeger of later geroepen worden, om offeranden op te offeren, dan behoren zij daaraan gevolg te geven. Welnu, in het stellen van onze lichamen tot een levende offerande, stellen wij die ook tot een heilige offerande, omdat hetgeen in het geloof gedaan wordt, door God wordt aangenomen als geheiligd door Zijn Geest. Indien wij offerande doen, zonder het werk van de gezegende Geest in ons hart, dan is het een dode offerande. De mannen gaan in monnikenkloosters, en verschalkte vrouwen in nonnenkloosters; zij worden zusters der barmhartigheid en wat niet al meer, en zij offeren hun lichamen als een offerande Gode; maar dit is geen levende offerande, omdat er geen geestelijk leven is, noch in de offeraarster, noch in het offer. Doch wanneer wij opofferen onze warmste genegenheden, onze vooruitzichten in dit leven, alles wat het vlees bemint, omdat het Evangelie dit van onze handen vordert, en wij doen dit omdat de liefde van Christus ons dringt, dan is dit een levende offerande en zij is heilig, omdat zij ontspringt uit de heiligende invloeden en bewerkingen van de Heilige Geest. Wij, in waarheid in onszelf blikkende, zien er geen heiligheid in, want de zonde mengt zich in alles wat wij betrachten, maar de ogen Gods onderscheiden het kostelijke van het snode. Hij aanschouwt de zuiverheid van Zijn eigen werk, en Hij kan, wat wij niet kunnen, onderscheiden de werking van de Geest en de werking van het vlees. God. ziet op hetgeen Zijn eigen Geest inspireert en Zijn genade werkt, en dit neemt Hij als heilig aan.

De levensgeschiedenis van JCP

1 Het voorgeslacht van Joseph Charles Philpot

De overgrootvader van Joseph Charles Philpot draagt de naam Stephan Philpot. Deze is leraar in muziek en dans in Lewes, de plaats waar Huntington begraven ligt. Zijn zoon Charles (1737 – 1760) woont in Leicester. Deze trouwt in het jaar 1760 met Frances Groome (1737-1795). Waarschijnlijk is ook hij muzikleraar geweest. Hij sterft op zeer jonge leeftijd en wel op 2 augustus 1760. Na zijn dood wordt een zoon Charles (1760-1823) geboren. Na het overlijden van haar man sluit Frances Groome haar tweede huwelijk met Joseph Glover en na diens overlijden sluit ze haar derde huwelijk met Robbert Hubbard. Deze laatste is de adviseur van ds. de Lafargue. Zoon Charles trouwt op 24-7 1794 met Maria de Lafargue (1772-1851), uit een hugenotengeslacht. Charles Philpot is predikant in Ripple, een plaatsje aan de oostkust van Kent. Als hobby heeft hij historisch onderzoek. Anoniem verzorgt hij de uitgave van “A literary History of the 14th and 15th centuries.” Hij levert onder meer bijdragen in “ The Gentlemens’ Magazine.” Bij zijn overlijden is de uitgave in 4 delen van de geschiedenis van de godsdienstoorlogen in Frankrijk nog niet klaar. Er wordt geen uitgever voor gevonden en het niet gepubliceerde werk wordt na zijn overlijden verbrand. De vreeze des Heeren ontbreekt geheel en al.

2 Jeugd en studietijd

Joseph Charles wordt geboren op 13 september 1802 in de pastorie te Ripple. Hij is het 5^e kind van de in totaal 8 kinderen uit het gezin, waarvan er 4 zullen overlijden in hun kinderjaren. Zij sterven tussen zijn leeftijd van 8 en 18 jaar. Op zeer jeugdige leeftijd leert hij Grieks en Latijn. Zijn vader brengt hem de liefde bij tot de natuur en dat zal later nog te merken zijn.

In het jaar 1811 gaat hij naar de ‘Merchant Taylors’ school in Londen. Mogelijk gebeur dit uit angst voor de toring. Maar hij blijkt inmiddels al door deze ziekte aangetast te zijn. Nooit is hij geheel van de gevolgen ervan genezen.

Vanwege zijn ziekte keert hij terug naar huis, waar zijn vader zelf de opleiding van zijn zoon ter hand neemt.

In 1815/1821 volgt hij de studie in de St. Paul school te Londen, dichtbij de bekende Kathedraal.

Het sterven van zijn jongste broer Henry op 4 jarige leeftijd maakt op hem een diepe en blijvende indruk. De overleden kinderen worden begraven op het nabij gelegen kerkhof van Ripple. Eertijds waren de graven van de kinderen vanuit het raam van de pastorie te zien. In 1821 volgt de studie aan het ‘Worcester College’ te Oxford.

Als student leeft geen hij geen zondig leven. Maar hij leeft zoals hij later zou schrijven “zonder God en zonder hoop in de wereld, met een begeerte naar het natuurlijke en onbekend met de dingen van het Koninkrijk Gods.”

Hij leeft ondertussen beslist niet luchthartig, de studenten zeggen van hem dat hij wel een godzalig mens moet zijn. Hij heeft weinig vrienden en heeft een afschuw van openbare zonden. Zijn zwakke gezondheid dwingt hem tot een straks dagelijks schema.

In 1822 krijgt hij opnieuw tuberculose. Nauwelijks is hij door deze ziekte aan de dood ontsnapt. Hij wordt thuis verpleegd in een donker kamertje, waar elke dag een trekpleister op het wilde vlees wordt gelegd om de kwaal te genezen. De aanvallen van longontsteking en bronchitis blijven zijn leven lang.

In het jaar 1823 sterft zijn vader. Na zijn overlijden worden er door Philpot een viertal inscripties aangebracht in de zoldering en wel in de Latijnse taal, zodat niemand van de huisgenoten ze kan lezen. Zijn zoon, die vele jaren later een bezoek aan de pastorie van Ripple aflegde vermeldt ze in zijn boek:

*‘Vader dierbaarder dan het leven, Ik zal je nooit meer zien
Als een die dood in het graf ligt. Ik zal je altijd liefhebben’*

En:

‘Gegroet, gegroet in eeuwigheid gegroet.’

Na het overlijden van haar man vestigt zich zijn moeder vestigt zich te Walmer.

Nadat Philpot in het jaar 1824 zijn examen heeft afgelegd geeft hij privé lessen, om op die manier in zijn inkomsten te kunnen voorzien.

Hij is wel wat men wel noemt het summum van ontwikkeling:

Hij leeft als een kloosterling.

Hij kent de oude talen als zijn moedertaal.

Hij staat op het punt om een belangrijke plaats in de Staatskerk in te nemen.

Door de oorlog met Frankrijk heerst er in Engeland een enorme armoede.

De Staatskerk is sterk verwereldlijkt en gaat op in uiterlijke vormen.

Er is in die tijd de opkomst van de zogenaamde Oxford beweging:

In Oxford is de bevestiger van Philpot Lloyd een vurige propagandist voor Rome. Samen met Newman is hij een van de voormannen van de zgn. Oxford beweging

Gezang 461 uit de oude hervormde bundel: 'O hoogt en diepte looft nu God.' is van zijn hand.

In het jaar 1847 wordt Newman Rooms Katholiek en in 1879 wordt hij kardinaal.

Philpot ziet het als de voortgang van het papisme.

Predikantsplaatsen zijn vaak in het bezit van families of bepaalde personen.

Deze plaatsen kunnen op een veiling gekocht worden door leken

Daarom worden tot vervulling van het dienstwerk hulppredikers aangesteld.

3 "Uw weg was in de zee"

Aan het einde van het jaar 1825 zoekt de heer Edward Pennfather een gouverneur voor zijn 2 zoons, Edward en William. Hij woont in Rathallagh, in Ierland, een plaats in de omgeving van Dublin. Hij vindt J.C.Philpot, die ingaat op zijn verzoek.

Later ziet Philpot er duidelijk de hand des Heeren in. Op zijn reis vindt hij een gedichtenbundel van Hart en deze gaat mee.

Het ontbreekt hem daar in Ierland aan niets, behalve dan aan de vreze Gods.

Hij heeft er een eigen privé studeerkamer en een rijpaard tot zijn beschikking. Gedurende 15 maanden gaat alles goed.

Maar dan wordt hij verliefd op Anne, de oudste dochter van de Pennfathers.

Hij krijgt van haar een drielinge uitgave van Cowper, die hij zijn leven lang als een grote schat bewaart. De ouders vinden hem geen geschikte kandidaat en zij sturen hun dochter weg. Philpot wijst meer dan veertig jaren laten op die periode in een preek van 6-6-1869:

"Het behaagde de Heere in het vroege voorjaar van 1827 mij onder een grote beproeving en bedrukking te brengen. Het was een van de grootste smarten, die ik ooit in mijn leven ondervond. Maar ik heb alle redenen om te geloven dat het de Heere juist toen behaagde om in dit verdriet zijn werk van genade in mijn ziel aan te brengen. In Oxford waren er al indrukken van de goddelijke waarheden, maar het leven ging gewoon door. In Ierland werd het Gij zijt mij te sterk geworden. In Ierland behaagde het de Heere zijn genade aan mijn ziel te verheerlijken en mij levend te maken. In het vroege voorjaar van 1827 vielen de eerste stralen van licht en leven in mijn ziel, toen er gebeden opgezonden werden tot de troon van Gods genade."

Vanaf dat moment wordt hij geleid door de waarheid, dat er geen ware godsdienst is dan die, welke een gave en een genade is van de Heilige Geest.

Daar beleeft hij ondervindelijk:

'Er is een God en ik ben een zondaar voor Hem. Wat moet ik doen? Gena o God, gena. Ik ben verloren. Een dwaas en wreed monster ben ik geweest. Ik heb mijn ziel geruïneerd. O mijn zonde, o mijn zonde, o eeuwigheid. Maar dan het uur van waarin de hoop de wanhoop deed verdwijnen en de hemel openging, het is nooit te vergeten. Wien heb ik nevens U omhoog, wat zou mijn hart wat zou mijn oog op aarde nevens U toch lusten?'

J.C. Philpot heeft Anne Pennfather nooit meer gezien. Onder druk van haar ouders trouwt ze na vier jaar met Wade Browne. Zes jaar later sterft ze. In zijn dagboek schrijft Philpot dan:

"Sept. E9 A.P. mortua est"

Ze wordt begraven in de kerk van Monkton Farleigh.

4 Niet als gisteren en eergisteren

Voordat Philpot terugkeerde naar Oxford was er in Ierland veel gebeurd.

Ierland was voor hem een plaats van afzondering geweest. De Heere had er naar hem willen omzien. In de herfst van 1827 keert hij terug naar Oxford en betreft daar opnieuw zijn appartement. Er was echter een grote kloof geslagen met zijn vrienden. Het botste voortdurend. Philpot was door diepe wegen gegaan.

Hij streed nu voor de waarheden, die door de Geest des Heeren aan zijn ziel ontdekt en toegepast waren. Die goddelijke waarheden passen niet bij de zelfvoldane leiding van de universiteit.

Hij ondervindt tegenstand en wordt een dweper genoemd. Hoe kan het ook anders. Wanneer er gesproken wordt over wedergeboorte, bekering en louter genade, over de vrijmacht van de Geest geeft die vijandschap.

Door dit alles wordt Philpot uitgesloten van promotie. Dit betekent dat er voor hem geen post van hoogleraar is weggelegd.

Hij schrijft:

'Het was geen klein kruis voor mij om met de oude vriendschappen te breken en het ongenoegen van de kerkelijke leiding te moeten ondergaan. Maar er was een wonderlijke kracht in mij in die dagen.'

In 1828 wordt hij geordend tot predikant in de Christ Cathedral te Oxford. Hij houdt zijn eerste preek in South Marton over Romeinen 6:23.

Daarna wordt hij predikant (eigenlijk hulpprediker) te Stadhampton in combinatie met de gemeente van Chiselhampton.

Stadhampton, het geboortedorp van John Owen, is een plaats met een vochtige lucht en een vochtige bodem. Het is er ongezond en heeft een nadelige invloed op zijn gezondheid. Stadhampton is zijn eerste gemeente en tevens de enige plaats in de staatskerk van Engeland die hij gediend heeft.

Er was in die dagen een godvrezende vrouw onder zijn gehoor die gezegd zou hebben: "Dit is een goed man. Hij zal de Engelse kerk spoedig verlaten.'

Aanvankelijk kan J.C. Philpot zijn appartement in Oxford behouden. Maar later verandert dit door de vijandschap van zijn omgeving.

In 1828 wordt hij door ziekte geveld. Als hij zijn eigen zonden leert zien komt er verandering in zijn leven. Hij schrijft dan:

'Wat de godsdienst van duizenden aangaat ik heb hem in 1830 mogen doorhalen en toch kleeft deze mij nog steeds aan als pek. Ik dacht, dat mijn geestelijkheid mij meer tot Christus zou brengen dan dat mijn ellendige armoede en al het verkeerde in mij geschikt was om Christus tot mij te brengen. Maar al deze afgoden zijn in puin gestort.'

De kerk van Stadhampton is spoedig te klein. Velen komen tot bekering.

Na een jaar van zeer intensieve arbeid wordt Philpot ernstig ziek.

De dag- en weekindeling van zijn arbeid zag er in grote lijnen als volgt uit:

Zondag: zondagschool daarna met de kinderen naar de kerk.
 Godsdienstoefening, een uur preken voor de vuist weg
 Middagdienst
 Onderzoek aan de kinderen over de preek
 Thuis 's avonds, voor een ieder die wilde komen:
 schriftlezing en verklaring
 gebed en het sluiten van de dag.

Dinsdag 's avonds bidstond in de woning van Chiselhampton.

Donderdag 's avonds Bijbellezing in het schoollokaal van Stadhampton.

Er ontstaan problemen met de landjonker, omdat Philpot weigert om op zondagmorgen samen met hem de lunch te gebruiken. Hierdoor ondervindt hij veel tegenstand, smaad en verachting.

Maar er mag troost geput worden uit de woorden uit II Samuel 6: 22: 'Ook zal ik mij nog geringer houden dan alzo, en zal nederig zijn in mijn ogen en met de dienstmaagden, waarvan gij gezegd hebt me dezelve zal ik verheerlijkt worden.'

Philpot wil een zijn met de eenvoudigen. Het komt tot uitdrukking in de hulp, die verleend wordt aan de arme bevolking, de traktaatverspreiding, het fonds voor kolen en levensbehoeften, maar ook in het bidden en lezen met de allerarmsten.

5 Een medestrijder: William Tiptaft

Tijdens zijn predikantschap in Stadhampton gedragen zijn collega's zich vanwege zijn theologische uitgangspunten vijandig tegenover Philpot. De onwaarachtigheid van de Engelse Staatskerk stuit hem al meer en meer tegen de borst. Maar hij weet niet hoe te handelen.

In een brief aan Godwin schrijft hij:

'Ik poogde om heilig te worden en dacht vorderingen te maken, maar in 1830 stortte alles ineen. De dood staarde mij aan. Ik was schier zonder hoop voor mijn eigen ziel.'

Na enige tijd komt Philpot in contact met William Tiptaft. Er ontstaat een innige vriendschap die zijn hele leven zou blijven.

William Tiptaft werd geboren op 16 februari 1803 te Braunston, een dorp bij Oakham, Rutland. Voor William was op de boerderij geen plaats. Voor hem werd 'de kerk' als beroep gekozen. William Tiptaft zou predikant worden, wel te verstaan predikant van de Kerk van Engeland, dienaar van het Woord. In overeenstemming met dit doel wordt hij op 7 oktober 1812 nog geen tien jaar oud, gezonden naar het gymnasium te Uppingham Rutland, om opgeleid te worden voor de universiteit. Hier blijft hij tot juni 1821 en de school doorlopend leert hij zowel de Griekse als de Latijnse taal als rekenen en wiskunde.

In oktober 1821 laat hij zich als student inschrijven aan het St. Johns College te Cambridge, waar hij de gebruikelijke periode van drie jaar verblijft, waarbij hij gedurende college tijd in de universiteit blijft en zijn vakanties doorbrengt onder het dak van zijn zwager, de heer Keal te Oakham, die in 1826 met zijn oudste zuster was getrouwd.

In Cambridge is hij nu niet wat men noemt een hard werkende student, maar omdat hij goed gehumeurd is en opgewekt en veel houdt van een goed gesprek worden zijn kamers altijd druk bezocht. Tijdens zijn studie voor de eerste graad krijgt hij te Cambridge een zeer ernstige aanval van tyfus koorts, waaraan twee van zijn vrienden die in die zelfde tijd met die kwaal werden bezocht bezwijken. Door Gods voorzienigheid beschikt ontdekte men de kwaal pas toen hij voor zijn vakantie Oakham had bereikt en daar doorstond hij de ziekte onder de vakbekwaamheid en zorg van de heer Keal. William Tiptaft kon niet sterven aan de koorts, want hij moest een taak volbrengen tot eer van God en ten goede van zijn volk. In januari 1825 slaagt hij voor zijn universiteit examen.

Tiptaft had een opmerkelijk talent voor rekenkunde. In deze tijd stond hij op een goed zedelijk peil, hij was beleefd en bijzonder vriendelijk en heeft zich altijd verre gehouden van dwaze uitpattingen die jonge mensen aan de universiteit zich zo dikwijls veroorloven. Zijn voornaamste ontspanning was paardrijden en hij was in deze periode verzot op kaarten, waar zijn opmerkelijke rekencapaciteiten hem tot een voortreffelijk speler maakten, hoewel hij nooit om hoge inzetten speelde.

Gedurende zijn gehele leven was hij opmerkelijk nauw met zijn familie verbonden, daarom verkeerde hij veel onder hen en voornamelijk wel te Oakham. Zijn oudste broer bewoonde het familiebezit te Braunston. Maar omdat hij nog steeds het plan had om predikant te worden en een predikantsplaats wilde kopen in de omgeving van Oakham maakte hij in het jaar 1825 bij een privé leraar te Charlton Kings, in de nabijheid van Cheltenham, een begin met een studiecursus om zich voor te bereiden op de wijding tot predikant door de bisschop.

Hij studeerde godgeleerdheid, d.w.z. het Griekse testament, oud en nieuw testamentische geschiedenis, de artikelen van het christelijk geloof en het gebedenboek van de kerk van Engeland, kerkgeschiedenis en nog meer van dergelijke onderwerpen. Toen hij in Charlton Kings studeerde maakte hij kennis met de heer Coleridge, met wie hij bevriend raakte. Spoedig werd deze leraar aan het Eton College en trouwde de dochter van Dr. Keate, de kanunnik te Winstor. Omdat mr. Coleridge uit een oude familie uit Somersetshire stamde was de eerste vrucht van deze kennismaking dat Tiptaft zijn toelating verkreeg tot de heilige dienst. Aangezien de predikantsplaats van Treborough, waarvoor hij van de bisschop zijn preekconsent als hulpprediker moest ontvangen in het bisdom Bath en Wells lag, had de ordening plaats in de domkerk van Wells en wel in maart 1826. In januari 1828 werd hij als hulpprediker bevestigd van Stogumber en in februari 1829 als predikant van Sutton Courtney, waar hij op een wonderlijke wijze is gekomen.

Treborough was een gemeente, bestaande slechts uit 140 personen, terwijl Stogumber een bevolking telde van 1400 zielen.

Tot 1827 verkeerde Tiptaft naar eigen zeggen in de duisternis en de dood van de natuurstaat. Maar daarna ontstond er een ernstig zoeken en een steunen op goddelijke zaken, schemerig nog weliswaar, want zijn hart en zijn ogen waren nog niet geopend om het leerstuk van vrije genade te kunnen aannemen, maar een jaar voor zijn verhuizing naar Sogumber behaagde het de Heere geestelijk leven aan zijn ziel mee te delen.

De eerste uitwerking was wel, dat hij wenste te scheiden van de wereld, het bracht hem in de afzondering en de overdenking, het maakte hem vurig van geest en ernstig van aard.

De tweede uitwerking was wel dat hij aan het werk ging. En in de kerk van Engeland is er een groot arbeidsveld. Hij voelde daarom zijn hand aan de ploeg geslagen en ziende op de gemeente, die hem was toevertrouwd dreef hij de ploeg op een krachtige wijze door de zware kluiten. Maar omdat hij het leerstuk van de vrije genade niet kende predikte hij voor de gehele gemeente zonder enig onderscheid te maken, zondaren waarschuwend voor het kwaad van de zonde en voor het einde van hun weg, maar hij was niet in staat om de kostbare waarheden van het evangelie naar voren te brengen tot troost en bemoediging van levende zielen. In die tijd was nog door en door een arminiaan. Maar er trad verandering op.

In januari 1829 ontving Tiptaft van zijn vriend Coleridge de volgende brief:

“Mijn beste Tiptaft, Ik verneem bij mijn aankomst hier van Dr. Keate dat de predikantsplaats van Sutton Courtney, nabij Abingdon, binnen ongeveer tien dagen zal worden toegewezen door de kanunniken van Windsor. Zij verlangen de plaats toe te wijzen aan een oprecht man, en als het hierin vervatte verslag je bevalt kan ik je naar mijn mening deze plaats wel bezorgen. De zorg voor 3000 zielen, een goed, doch niet erg groot huis en de plaats doet pond 120 tot 150 per jaar. Als het nar je mening je aandacht waar is, schrijf dan onmiddellijk een sollicitatiebrief met alle getuigschriften, die je krijgen kan aan Z. Eerw. De diaken en kanunniken van Windsor en ik zal zorgen, dat het wordt gesteund

In grote haast

Uw hart. Groetende E. Coleridge.

Eton College 22 I 182.”

Hij verlangde al enige tijd om een predikantsplaats te krijgen in de kerk van Engeland. De positie van een hulpprediker is niet alleen lager in rang, maar het is ook een onzekere post. Zonder opgaaf van reden kan men er door de predikant van worden ontslagen. En de bisschop kan het preekconsent op dezelfde willekeurige wijze intrekken.

Daarom is het ook wel te begrijpen, dat Tiptaft zich inspande om de predikantsplaats van Sutton Courtney te kunnen bezetten. Ondertussen scheelde het niet veel, of Tiptaft had zijn benoeming niet gekregen. Toen het college van kanunniken bijeen was gekomen om de predikantsplaats toe te wijzen, was de brief van Tiptaft niet ontvangen, zodat men niet wist of Tiptaft inderdaad wel belangstelling had. Het is omdat het college nog langer vergaderde over een andere zaak, waardoor de brief van Tiptaft die veel later werd besteld, nog behandeld kon worden. Zodoende kreeg hij toch nog de door hem fel begeerde benoeming.

6 Contacten tussen Philpot en Tiptaft

In dezelfde tijd was J.C. Philpot hulpprediker te Stadhampton, een dorp ongeveer 10 km verwijderd van Sutton Courtney. Op een dag in de maand mei van het jaar 1829 was deze aanwezig op een van de maandelijkse predikanten samenkomsten in Wallingford en daar ontmoete hij voor de eerste keer William Tiptaft. Ze troffen elkaar daarna spoedig weer, het was nog in dezelfde zomer en wel op een andere samenkomst van geestelijken te Hagborne, en het was daar, dat zij een wandeling maakten en spraken voer goddelijke zaken.

Het kwam spoedig op het thema van de uitverkiezing en Philpot merkte dat Tiptaft niet ingeleid was in de grote waarheden van het evangelie en Tiptaft van zijn kant beschouwde deze stukken met een zekere mate van vrees en achterdocht. Maar Philpot werd getroffen door zijn grote eerlijkheid en praktische opvattingen over godsdienstige zaken. De twee zagen elkaar niet eerder, het was tegen het einde van de zomer van het jaar 1829, nadat er een verandering in de gevoelens en inzichten bij Tiptaft had plaats gevonden.

Later schrijft Philpot van deze ontmoeting:

“Toen wij daar na de voornaamste werkzaamheden van die dag in de pauze een kleine wandeling maakten kwam hij naar mij toe en begon een gesprek met mij over de dingen Gods. Ik meen dat ik in die dagen de waarheid beter verstond dan hij, althans wat betreft de leer en de kennis van de letterlijke waarheid. Want ik geloofde zeer in de uitverkiezing en de leer der vrijmachtige genade welke ik ook predikte. Tijdens het gesprek merkte ik dat hij de grondwetten van het evangelie nauwelijks kende. Hij was geen bestrijder van maar hij beschouwde deze leer gelijk zovelen in dit land min of meer met vrees en wantrouwen. Maar niettemin trof mij zijn grote oprechtheid.”

Het gesprek had grote gevolgen.

William's ogen werden geopend voor de waarheid, in het bijzonder wel voor het stuk van de volharding der heiligen en de eeuwige verkiezing.

Na zich in zijn predikantsplaats gevestigd te hebben kreeg Tiptaft kennis aan een meisje, de oudste dochter van een gewaardeerde predikant in de omgeving. En zij besloten spoedig te zullen trouwen. Haar vader had een evangelische ligging en deze opvatting droeg hij in zijn persoon en gezin ten volle uit en zij had dezelfde opvatting omhelsd en beleden. Dit alles maakte haar in die periode tot een geschikte persoon als levensgezellin.

In de zomer van 1829 ondergingen de opvattingen van Tiptaft over de goddelijke waarheden een duidelijke verandering en op een avond in haars vaders huis terwijl zij godsdienstige zaken bespraken, liet hij enkele opmerkingen horen over de uitverkiezing, waardoor zij erg in vuur en vlam raakte.

Omdat zij op dit punt niet tot overeenstemming konden komen en hun woordenstrijd hevig werd, stond zij op en liet hem alleen. Nooit hebben ze elkaar weer ontmoet. Ze schreef hem, al of niet onder invloed van haar vader dat ze voelde zich niet te kunnen binden aan een man, die er zulke buitengewone godsdienstige opvattingen opnaahield, zoals zij de zijne beschouwde en in feite slechts op deze grond verbrak zij de verloving. Hij werd diep getroffen door de slag, maar deed geen enkele poging om haar van haar besluit te doen veranderen. Want hij was er stellig van overtuigd, dat als twee niet een zijn in de waarheid dit nooit een goed huwelijk kan zijn. Later trouwde zij met een evangelische predikant die enkele jaren ouder was dan zij zelf, die een goede predikantsplaats in de vallei van Berks bekleedde in een kerkelijke gemeente in de omgeving waarvan onze vriend soms in een schuur moest preken. Deze teleurstelling had op zijn ziel een tweërlei uitwerking ten goede:

- 1 Het voerde hem rechtstreeks meer tot de Fontein van alle troost om de wond te helen
- 2 Zijn verbinding met de evangelischen werd er geheel door afgesneden door de positie van haar vader.

Er was in zijn dagen, zo schrijft Philpot geen predikant, die de mens minder vreesde of God meer wenste te vrezen dan Tiptaft. Zijn beslistheid wanneer hij wist en gevoelde dat hij gelijk had waren een paar van zijn markantste eigenschappen. Zodra zijn ogen waren geopend en zijn hart aangeraakt begon hij onmiddellijk van de kansel de verlossing door soevereine genade te verkondigen. De verandering was opmerkelijk en het scheen zijn eigen bestaan te hebben omver geworpen.

Hij sprak en handelde als iemand die in een nieuwe wereld was ingeleid. Goddelijke zaken waren zijn eten en zijn drinken geworden. De Bijbel, die hij voorheen niet zoveel had gelezen werd nu zijn enig boek. En de leer van vrije genade kreeg de grootste plaats in zijn hart en in zijn preken. Tot op zekere hoogte was het hem tot steun, dat hij in een nieuwe omgeving was gekomen, waar hij nog geen vaste betrekkingen had aangeknoopt en waar hij als predikant was en niet als hulpprediker. Op deze wijze was hij in hoge mate vrij van de controle door de bisschop. Hij beschikte over wat persoonlijke eigendommen. Bovendien had hij noch vrouw noch kinderen, die van hem afhankelijk waren. Al deze omstandigheden gaven hem een vrijheid van handelen en een onafhankelijkheid van geest en beweging die weinig predikanten in de kerk van Engeland bezaten.

Ook Philpot preekte eens in een weekdienst in Sutton Courtney. Hierover schrijft hij:

“Toen wij bij de kerk aangekomen waren, keek ik verbaasd bij het zien van de menigte mensen, die van verschillende zijden naar het kerkgebouw stroomden, ofwel bij het gebouw in groepen stonden te wachten op de aanvang van de dienst. De kerk was spoedig gevuld, en wel zo, dat er nauwelijks ruimte was om nog in de gangen te staan. Het pad was letterlijk volgepropt met hoorders. Een vreemd contrast met de meeste kerken in de omgeving, die zelfs op de dag des Heeren praktisch leeg staan.”

Dit was het arbeidsveld van William Tiptaft. Hij meende stellig, dat het zijn laatste gemeente zou zijn. Hij preekte hier onverschrokken, met een bijzonder luide en krachtige stem. Zijn taal was eenvoudig en recht op de man af, zijn voordracht was helder en ernstig.

Hij wierp de verlossing door de werken der wet omver en verdedigde de verlossing door genade alleen met zo'n kracht, dat er in de gehele omgeving een sterke beroering ontstond. Dit was nieuw. Zo hadden ze het nooit eerder gehoord.

In de pastorie van Sutton Courtney, het blijft onbekend welk huis dat precies is geweest, leerden Philpot en Tiptaft elkaar nader kennen. De mannen spraken er van hart tot hart.

"Philpot is", schrijft Tiptaft over die ontmoetingen, "een oprecht christen. Hij is mij als vriend veel waard en ik verwacht dat de Heere zijn bezoek voor mij profijtelijk zal doen zijn."

"Tiptaft heeft een vurige eenvoud en een grondige overtuiging in zijn hart van de waarheden waarover hij spreekt." schrijft Philpot.

"Tiptaft was een man, teer van geweten, heilig in zijn wandel, vol liefde en mededogen voor de kleinsten onder Gods volk, onbevreesd voor elke vijand, met vurige ijver en heilige ernst bezet als het ging om de eer van God. En buitengewoon mild. Er waren wel dienaren van de Allerhoogste met meer gaven, met meer talenten, met grotere natuurlijke bekwaamheden, met schoner kanselgaven, met een dieper inzicht in Goddelijke waarheden zelfs, weinigen waren er die zo dicht achter de Heere aankwamen."

Philpot zag in Tiptaft "een groot en goed man", met een "zelfverloochening, iedere dag en ieder uur, als slechts enkelen hebben vertoond."

Toen Philpot na het overlijden van zijn vriend diens brieven nog eens ter hand nam, was hij getroffen door hun "waarlijk uitnemend en voornaam gehalte en door hun praktische bevindelijke wijsheid." William Tiptaft leefde vanuit het diepe besef dat hij slechts rentmeester was over zijn tijd, over zijn geld en over zijn gezondheid. Het was hem slechts in bewaring gegeven en hij kon ieder uur geroepen worden van dat rentmeesterschap rekenschap af te leggen. In Abingdon was het de gewoonte op de eerste kerstdag een speciale kerkdienst te houden in de St. Helens Kerk. Tiptaft ging daar voor op 25 december 1829. Hij preekte over de tekst Mattheus 1: 21: "En zij zal een Zoon baren, en gij zult Zijn naam heten JEZUS; want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden."

Deze preek begint Tiptaft met de woorden: 'Ik sta hier deze avond voor u als een dienstknecht van Christus of als ene dienstknecht van de duivel.'

Hij bracht de waarheid onomwonden en met kracht, voor ongeveer vijftienhonderd man, sommige geschriften noemen vijfduizend man, maar dit is gezien de grootte van de kerk een onmogelijkheid. Bij een aantal van vijftienhonderd mensen, moet de kerk al propvol hebben gezeten. De vijandschap stak de kop op. De eerstvolgende zondag probeerde een geestelijke de predikatie van Tiptaft te weerleggen. Het enige antwoord daarop was, dat de preek van Tiptaft wordt uitgegeven en in druk verscheen.

Veel vrienden verlieten hem.

Over de situatie in Engeland rond deze dagen valt het volgende op te merken::

Even hiervoor had de industriële revolutie plaats gevonden.

De kerk had de Roman Catholic Emancipation Act uitgevaardigd.

Er heerste een voortdurende dreiging van een cholera epidemie.

De Engelse Staatskerk was in verval.

In Philpots geest leefde sterk de gedachte:

"God vraagt van ons zuivere verlangens. Het is geheel ons hart of niets."

Anders gezegd:

'Als de menselijke geest de aandacht te veel richt op de tempel blijft er maar weinig over voor Hem die groter is dan de tempel.'

In het najaar van 1830 wordt Philpot opnieuw ernstig ziek en wordt gedurende de wintermaanden verpleegd in het huis van Tiptaft.

Voor beiden is het een gezegende tijd, waarin ze veel onderwijzingen van de Heere mogen ontvingen. Later schrijft Philpot ervan:

'Ik vrees dat ik in die tijd meer rustte op de leer en de waarheden van de genade dan op de Heere zelf. Ook was ik nog niet ontdekt aan de boosheden en de kwalen van mijn eigen hart. Maar in die dagen van ziekte leerde ik zien en gevoelen, dat iets meer dan de leer en de kennis der waarheid nodig is om mijn ziel te behouden in de stervensuren. Ik bedoel niet dat ik niets geproefd en gesmaakt zou hebben van de goedertierenheden des Heeren. Hij was mij dierbaar geworden en in het begin van mijn ziekte was ik bijzonder door Hem gezegend en bewelddadigd. Maar daarna kwamen veel beproevingen in mijn gemoed en verdrukkingen naar ziel en lichaam beide en werd mij meer dan ooit tevoren de boosheid van mijn hart ontdekt.'

7 Ik moet mijn weg duidelijk zien

Door zijn ziekte is hij lange tijd verhinderd om zijn gemeente te dienen. Zijn plaatsvervanger is de hulpprediker Charles Brenton, een vriend van Tiptaft. De gemeenteleden klagen voortdurend over de armoede in zijn prediking. Philpot geeft hen het dringende advies om zelf veel in de Heilige Schrift te lezen en voor hun voorganger te bidden. In het voorjaar krijgt hij het advies van de geneesheer van de koning om een heel jaar rust te nemen, omdat zijn levenskrachten totaal zijn uitgeput.

In de zelfde tijd maakt Tiptaft kennis met de heer Bulteel, een predikant te Oxford, die de leer van de vrije genade omhelsde en de calvinistische leer met ijver en vuur verkondigde.

Hij vond een groot gehoor, ook onder de studenten. De kerk zat overvol.

Ook Philpot was eens onder zijn gehoor. Toch was er iets in de prediking waar Philpot zich niet mee kon verenigen. Later bleek wel, dat hij zich niet had vergist.

Tiptaft daarentegen kwam diep onder de indruk. Hij was vol enthousiasme, zozeer dat hij samen met Bulteel een kruistocht ondernam in Devonshire. Tijdens die evangelisatie campagne beperkten ze zich niet tot de kerk van Engeland. Maar ze predikten in de maanden mei juni en juli van het jaar 1831 het evangelie overal, in kerken en kapellen, in schuren en huizen, zelfs wel in de open lucht.

Maar er ontstonden moeilijkheden, Bulteel werd door de bisschop van Salisbury ontslagen, waarop hij uit de staatskerk trad en in zijn eigen tuin preekte, waar hij in korte tijd een kapel bouwde. De overhaaste stap van Bulteel zint Philpot niet. Hij waarschuwt Tiptaft in een brief:

'Mijn lieve vriend doe niets overhaast. Zoek slechts de leiding en de onderwijzing van God. Houd af van mensen zelfs geestelijke mensen. Zij kunnen in zulke moeilijke omstandigheden geen raad geven. Ik zou u geen ogenblik willen tegenhouden wanneer de Geest u er werkelijk toe zou brengen om de kerk te verlaten. Maar ik ben er bevreesd voor dat gij handelt naar de raad van anderen of enkele uit vleeselijke gevoelens. Gij weet het vlees kan wonderlijk veranderen. Het kan in de ene weg net zo goed werken als in de andere. Het kan bezig zijn om u er in te houden en het kan bezig zijn om u er uit te werken. Alles wat ik hiermee zeggen wil is dat gij ernstig verlegen zult zijn om de onderwijzingen des Geestes en dat gij niet afscheidt voordat gij uw weg duidelijk ziet, hetzij dan door innerlijke verlichting en openbaring ofwel door uitwendige voorzienige beschikkingen. Ik denk dat de bisschop u niet lang meer zal verdragen en dan zult ge uw weg wel duidelijker zien.'

Bulteel vertrekt naar Londen, waar hij onder de bekoring komt van ene Edward Irving, een geestdrijver en arminiaan, die mensen om zich heen verzamelt door te wijzen op de komst van het duizendjarige rijk, door aan gebedsgenezing te doen en door tongentaal.

Een en ander leidde tot grote uitspattingen en vervreemding. In 1833 leidt het tot het stichten van de Katholiek Apostolische kerk. Bulteel volgt hem in zijn theologie, die als boodschap heeft dat alle mensen uiteindelijk worden verlost.

Van de Heere Jezus werd (lasterlijk) beleden dat Hij alleen voor de macht van de zonde werd bewaard door de Heilige Geest. De consequentie daarvan is dat Hij naar zijn menselijke natuur vatbaar was voor het kwade.

Later heeft de heer Bulteel zijn fouten ingezien en beleden, dat hij was misleid maar dan horen we niets meer van hem. Zodra dat William Tiptaft zich realiseert dat hij zijn geweten geweld aan doet door in de Staatskerk te blijven aarzelt hij niet maar treft zijn maatregelen.

Hij deelt in een brief, gedateerd 10 november 1831, aan de bisschop van Salisbury zijn besluit van uittreden mee. In zijn schrijven weigert hij de bisschop aan te spreken met de gebruikelijke eretitels. Alles wat met zijn afscheiding in verband stond komt in druk uit.

Hij laat in Abingdon een kapel bouwen, die op 25 maart 1832 geopend wordt.

Toen Philpot onverwacht naar zijn gemeente in Abingdon kwam, aan het einde van 1831 was de scheiding al 6 weken oud en waren de muren van de kapel die Tiptaft besloten had te bouwen bijna al tot het dak gerezen.

Hij bekostigde de bouw van zijn kapel voor het grootste gedeelte zelf.

Philpot schrijft in die dagen:

'Ik ben er achter gekomen dat de religie heel wat anders is dan ik aanvankelijk dacht.'

Op een dag moest hij een kind begraven. Terwijl hij wachtte bij het graf en het lichamelijke slecht had maar bijzonder goed wat zijn ziel betreft:

"Ik keek in het graf en voelde. O hoe goed is het om daar te liggen. Ik zal nooit gelukkiger in dit leven kunnen zijn. Want dat bestaat alleen maar dan moeiten en zorgen. En ik zal nooit een lichaam hebben dat vrij is van ziekte en zonde totdat ik een verheerlijkt lichaam zal hebben. Hoe goed is het om voorwaarts t zien naar de zalige eeuwigheid."

Charles Brenton de hulpprediker van Philpot treedt uit de Engelse Staatskerk.

Aanleiding hier toe is het overlijden in Stadham van een dronkaard, die een ergerlijk leven leidde en het beëindigt met vloeken en verwensingen, met name aan het adres van J.C. Philpot. Brenton moet deze man, als predikant kerk van Engeland begraven. Tijdens de begrafenisplechtigheid moet hij zeggen dat het de almachtige God in Zijn grote ontferming behaagde de ziel van deze man tot zich te nemen.

Het is een zinloze formaliteit, waarmee mensen bedrogen worden voor de eeuwigheid en tegelijkertijd een grove belediging van de God des hemels.

Het is voor Brenton te veel en hij weigert. Reeds de zondag er op zegt de ernstige predikant dat hij zich afscheidt van de Engelse Staatskerk.

Zijn preek verschijnt in druk en wordt alom verspreid. Tiptaft verheugt zich over deze moedige daad, maar Philpot ziet zich nu genoodzaakt, na een periode van een jaar een drie maanden van afwezigheid, naar Stadham terug te keren. Wat moet hij doen?

De bezwaren tegen de staatskerk zijn bij hem even groot als bij Tiptaft en Brenton.

Maar hij kan niet tot een beslissing komen, omdat het hem ontbreekt aan duidelijkheid ontbreekt. Na zijn terugkeer vindt hij zich wonderlijk gesterkt voor zijn werk, waaruit hij voor zichzelf de conclusie trekt de kerk niet te mogen verlaten.

Er volgen meer dan drie jaar met diepe oefeningen van zijn ziel. Hij moet heen en weer geslingerd en weet niet wat te doen.

Vragen, niets dan vragen, argumenten niets dan argumenten beheersen zijn geest:

“Moet je dit nu verlaten. Ik heb er goede vrienden naar het vlees. Ik heb een verzekerd inkomen. Ik heb een goede naam en geniet het respect van de mensen. God heeft me hier geplaatst. Kan en mag ik dit dan verlaten.”

Bewust wijst Philpot de uitnodiging van Henry Fowler om in Deal te spreken van de hand, omdat hij de gevolgen ervan vreest.

Hij is van een ding overtuigd en het houdt hem bezig bij nacht en bij dag:

“Ik moet mijn weg duidelijk zien.”

Hij is een zoon van de Staatskerk. Met innige banden is hij er aan verbonden.

Hij heeft er gestudeerd. Hij mocht er Gods zegen ervaren.

Buiten de Staatskerk is er naar de mens gesproken geen toekomst.

En zelf heeft hij geen middelen van bestaan.

Zijn gezondheid belet hem onderwijzer te worden.

Het ambt ligt hem na aan het hart.

“Mij onttrekken betekende voor de zaak der waarheid te scheiden van mijn beste vleselijke vrienden zowel als van alle vooruitzichten in dit leven van een onafhankelijk inkomen zowel als van een goede naam en van alle waardering.”

Ín het boek van John Bunyan Genade overvloeiende schrijft hij:

“Wat is een christen?”

Christus is alles

Een christen is iemand, die uit God geboren is, die in de Zoon van God gelooft, die het Koninkrijk Gods binnen in zich heeft, die leeft door het geloof des Zoons van God. Die gemeenschap heeft met de Vader en met de Zoon, die lijdt om de zaak van Christus, die door de wereld gehaat wordt, die van haar afgescheiden is, die alle vijanden bekampt en overwint.”

Elke dag staat de bediening in de Engelse kerk hem meer en meer tegen.

De lasten van de liturgie de vreselijke leugens drukken hem zeer.

Hij probeert voor alles een verklaring te vinden, maar dat lukt niet.

“Ik stond voor een heilig God en zeide met bedrieglijke lippen tot Hem, dat het geheel onbewuste kind, hetwelk ik doopte was wedergeboren uit water en uit de Heilige Geest. En dat, terwijl ik wist, dat de Heilige Geest dit kind net zomin had wedergeboren, als het doopvont. Ik dankte Hem, dat Hij een waarde broeder tot zich nam van welke ik wist dat deze stierf onder de eeuwige toorn.”

Een weg ziet hij niet

“iets minder dan alleen een antwoord van God kan mijn gids zijn. Ik moet de wolkkolom voor mij zien, zal eik er ooit toe komen mijn huidige post te verlaten. Ik ben gedurig biddende om verlost te worden uit een vleselijke godsdienst maar mijn weg schijnt voor dit ogenblik omtuind. Ik moet wachten op de wolkkolom.”

8 Als David en Jonathan

Philpot moet ondanks zijn protesten wel de liturgie van de Engelse Staatskerk gebruiken.

Hij schrijft in 1833:

“Maar wat was het zogenaamde sacrament mij bitter. Aan het hoofd knielde mijn vleselijke, farizeïstische landheer met zijn wellustige God hatende vrouw, die zoveel vijandschap tegen me had, dat ze me nooit wilde horen preken. En ik moest hen afzonderlijk en persoonlijk zeggen, dat het bloed van de Heere Jezus voor hun zonden vergoten was. Verder op knielde een man, waarvan men sterke vermoedens had, dat hij een moord had begaan en naast hem de meest verharde farizeeër, die ik ooit in mijn leven heb gekend, wiens constante antwoord op al mijn waarschuwingen was. Ik durf te zeggen, dat het is zoals u zegt. Ik was zo verslagen en terneergedrukt, dat op het laatst ik het niet meer kon doen en het overgaf aan een assistent. Maar dan moest ik wel neer knielen en met deze mensen en dat was even erg. Daarom voelde ik me geheel en al omsloten en

verlaten van elke toevlucht, totdat ik op het laatst als een dier opgejaagd werd naar een rots aan zee. Er was maar een mogelijkheid van ontsnappen door in het water te springen dat me op zou slokken en me zou geven een heerlijke bevrijding van mijn vervolgers.”

“Bij de laatste aanneming van lidmaten, welke dienst ik leidde kwamen de jonge aanstaande lidmaten gezamenlijk met een wagen naar de kerk. En hoe gedroegen deze jongens en meisjes zich op de thuisreis, nadat zo juist tot hen gezegd was dat zij dienstknechten en dienstmaagden van God waren, wier zonden alle vergeven waren. Ooggetuigen hebben mij verteld, dat de jongelui zich vermaakten met de meisjes de kleren los te maken en onder veel vrolijkheid de hoeden af te trekken. En in plaats dat deze meisjes over deze ongepastheid in toorn ontstaken toonden zij door hun gelach dat zij de ruwe grappen en het gespot van de jongens geweldig vonden. Deze tekst zou bijzonder van toepassing zijn: I Joh. 3: 8-10: “De dienstknechten van God, zou het niet een groter waarheid zijn om hen te noemen de dienstknechten van de duivel”

Vriendschap met Joseph Parry

In deze tijd, waarin het stormde in het leven van Philpot vond hij een verstandig sympathisant in de persoon van de heer Joseph Parry, een godvrezende landbouwer uit Allington, die daar op eigen kosten een kapel liet bouwen.

Oorspronkelijk behoorde hij tot de independents, maar onder de invloed van William Tiptaft gaat hij over tot de Bijzondere Baptisten.

Tiptaft en Warburton gaan regelmatig in zijn kapel. Op verzoek van Parry gaat ook Philpot daar een keer voor. Hij preekt over II Korinthe 3: 15-16, handelend over een deksel op het hart. Parry drinkt deze preek in als een dorstige os. Diepe en bevindelijke zaken kwamen erin aan de orde. Philpot zei ondermeer te vrezen, dat het grootste deel dergenen die in de kerk waren meer liefhebbers waren van het vermaak dan van God. Philpot spreekt daarna met Parry over zijn moeilijkheden om in de staatskerk te kunnen blijven. Als hij maar wat meer genade had dan zou hij dit niet doen. De vriendschapsband werd voorgoed gelegd.

Het uitzien naar de wolkkolom.

Als maand na maand voorbijgaat en J.C. Philpot maar niet tot een beslissing kan komen, wachtend op de wolkkolom is Parry er voortdurend werkzaam mee.

Er worden in die tijd veel brieven aan Parry geschreven.

Op 11 oktober 1833 schrijft hij:

“Geliefde vriend genade barmhartigheid en vrede worde u vermenigvuldigd door de bevindelijke ziel vernederende ziel vertederende en ziel verheugende kennis van de genadige Immanuel. Ik ben de God der gebeden dankbaar dat Hij een geest der gebeden uw hart heeft uitgestort voor een zondaar met zulk een hard hart als ik ben. Want ik twijfel er niet aan dat gij bij uw gebeden voor mijn komst tot u ook uw smekingen voegt voor mijn bevindelijke kennis vaan goddelijke zaken. Evenwel kan ik nu de weg nog niet zien om tot u te komen daar ik nog steeds werkzaam ben te midden van de kleine kudde waaronder ik sedert enige tijd mag in en uitgaan. Mijn band met de staatskerk is nog niet verbroken maar ik geloof wel dat dit binnenkort gebeurt.”

Op 1 febr. 1834 schrijft hij

“In mijn gemoed gevoel ik nu veel minder aandrang om mij af te scheiden dan toen ik u ontmoeten mocht. Wat betreft deze plaats en dit volk dan kan ik in het bijzonder zeggen. Ruben gij zijt mijn eerstgeborene het begin mijner kracht. Daarom gevoel ik mij onwillig ik mag er ook bij zeggen onmachtig hen te verlaten zonder een duidelijke aanwijzing en onderrichting inde weg van voorzienigheid of genade.”

De verwachte uitzetting gaat niet door

Bisschop Lloyd, die eertijds Philpot tot predikant ordende leeft niet meer.

Hij is inmiddels opgevolgd door dr. Bagot, een veel minder krachtig figuur. Met groot geduld en soepelheid treedt hij op, ook t.a.v de klachten tegen Philpot.

Daardoor gaat zijn hoop dat hij op grond van de aanklachten die tegen hem ingediend werden uit de kerk gezet zou worden niet in vervulling.

Er komt weer een aanklacht dat Philpot steeds gebruik maakt van de dienst van een hulpprediker, zonder de toestemming van zijn superieuren.

Philpot wijst op zijn zwakke gezondheid, zodat hij het zonder hulp niet kan. Daarom verwacht hij dat hij uit het ambt gezet zal worden. Maar het gebeurt niet.

Hij krijgt geen bericht dus moet hij blijven. Ondertussen nemen de kontakten met de afgescheidenen toe. In zijn brieven spreekt hij zijn verlangen uit om zich met hen te mogen verenigen.

Kon hij de weg maar duidelijk zien. Van de geestelijken van de plaatsen uit de omgeving van Stadham krijgt hij boze brieven.

9 Achtende de versmaadheid van Christus meerdere rijkdom

De weg tot het verlaten van de staatskerk

De Heere werkt dikwijls zo heel anders, dan wij mensen wel denken. Het was Philpots voortdurend gebed, dat de Heere zich over hem ontfermde en hem duidelijk zou tonen, wat hij doen moest, om zijn pad duidelijk en klaar te maken.

Hij verwachtte iets wonderlijks, een stem uit de hemel, een of andere wondervolle leiding en daar wachtte hij op. Maar hij werd niet uitgeleid door de wolkkolom en niet door enige wonderlijke leiding, maar door een stille stem in zijn

geweten. Het gebeurde op het kerkhof terwijl hij wachtte op de begrafenis van een kind, het liefste kind van de gemeente, terwijl hij staarde in het open graf. Hij schrijft er van:

“Ik wachtte een wonderlijke tussenkomst. Dat ik een stem zou horen, of een bijzondere leiding zou ervaren. En daarop wachtende, wachtte ik op iets, wat de Heere nimmer bedoelde mij te geven. En ik werd tenslotte tot die innerlijke overtuiging gebracht: Stel eens voor dat ik in dronkenschap leefde, of stel eens voor dat ik in overspel leefde, of in bekende zonden wandelde. Zou ik dan de stem des Heeren nodig hebben om te zeggen: Verlaat die dronkenschap, kom uit dat overspel, verlaat die zonde. Zou ik een goddelijke openbaring nodig hebben om mij van een zonde te verlossen, wanneer mijn geweten van deze zonde plechtig overtuigd is. En ik was ellendig onder het gewicht en de druk ervan. Nee de overtuiging zelf is het antwoord van God op het gebed. De druk zelf, welke de Heere op ons legt is bedoeld om ons te dringen uit hetgeen waar wij in wandelen. Zo kwam ik voor mijzelf tot het besluit. Wanneer ik in zonde leef of wanneer het zonde is te verkeren op de plaats waar ik ben, of wanneer ik dingen moet doen waardoor mijn geweten de last van de zonde gevoelt dan is de overtuiging zelf, het gewicht zelf, de smart zelf het antwoord. Dit is de stem van God in het geweten en niet de stem van God in de lucht, niet de verschijning van God aan de hemel. Het is de stem van God in het geweten, het fronsen van Gods aangezicht in het hart. En deze eenvoudige overtuiging stelde mij in staat te handelen en tot op de dag van heden heb ik daarvan geen berouw gehad. Ik heb dus door ondervinding gezien, dat wij dikwijls wondervolle antwoorden verwachten, geheimzinnige antwoorden en het is des Heeren bedoeling niet ons zulke antwoorden te geven “

De beslissing tot uittreding

Op zondag 22 maart 1835 preekt hij over de tekst II Petrus 1: 16: “Want wij zijn geen kunstig gedichte fabelen nagevolgd, als wij u bekend gemaakt hebben de kracht en toekomst van onze Heere Jezus Christus, maar wij zijn aanschouwers geweest van Zijn majesteit.” Aan het einde van de dienst deelt hij zijn besluit tot uittreding mee.

In brief aan zijn zuster Fanny legt hij verantwoording af van zijn daad:

*“Ik ben gedwongen met het oog op het behoud van een goed geweten het lidmaatschap van de kerk en het ambt op te geven. De dwalingen zijn zo groot dat iemand wiens geweten door de Heilige Geest teer gemaakt is er niet kan blijven. Wereldse mensen zullen mij voor een zot houden. Maar de goedkeuring van God is beter dan duizenden van goud en van zilver. Ik deelde mede:
Gij hebt mijn stem binnen deze muren voor de laatste maal gehoord. Het is mijn voornemen mijn predikambt hier neer te leggen, ja, mij geheel aan de predikdienst in de kerk van Engeland te onttrekken.”*

Zijn besluit komt voor de gemeente als een donderslag bij heldere hemel. De volgende dag zijn er al gemeenteleden, die zeggen bereid te zijn een kapel te bouwen, als hij maar blijft.

Het was zijn voornemen, om tot ongeveer juni in Stadham te blijven. Daarna zou hij waarschijnlijk naar Allington gaan, waar een kapel is, waar hij dan zou voorgaan.

Daar woonde de diaken Joseph Parry, die hem anderhalf jaar geleden hoorde prediken. Onmiddellijk nadat hij gehoord had dat Philpot de kerk verlaten had zadelde hij zijn paard en reed naar Stadham om Philpot te ontmoeten en hij dwong hem, om naar Allington te komen en in zijn kleine kapel te preken zodra de gelegenheid daar was.

Philpots brief aan de rector van het Worcester college te Oxford.

Geen lid meer van de staatskerk betekent ook geen lid blijven van het Worcester college te Oxford. Philpot schreef een brief aan de rector van het college.

Enkele citaten daaruit:

“Ik streed voor wedergeboorte als een bovennatuurlijk werk, gewerkt in de zielen der uitverkorenen door Gods Heilige Geest alleen en de kerk van Engeland dankte God voor de wedergeboorte van elk kind dat slechts met een weinig water werd besprenkeld.

Het ware gebed stelde ik voor als het werk van de Heilige Geest in de ziel, als het gekerm van een verslagen hart, als het uitgieten van een verbroken geest. Maar de kerk van Engeland bond mij de handen, door koude afgezaagde vervelende formulieren, waarmee ik moest bidden voor allerlei soort van mensen met maar zelden de bede er in dat de Geest een wedergeboren hart mocht onderwijzen.

De ware kerk is veracht maar zij geëerd. De ware kerk wordt vervolgd, maar zij is vervolgst. De ware kerk is uit de wereld verkoren maar zij is part en deel van dezelve. De ware kerk bestaat alleen uit wedergeborenen, maar zij omvat in haar algemeenheid al de dronkaards, leugenaars, dieven en onzedelijken uit het hele land. Zij doopt hen, bevestigt hen als lidmaten, trouwt hen en begraaft hen en zij verklaart al degenen aan wie zij dit ritueel bedient dat zij wedergeboren zijn, dat al hun zonden vergeven zijn en dat zij dienstknechten van God zijn.

Wanneer op een sterfbed misschien enige twijfel of overtuiging opkomt dat voor de eeuwigheid alles nog niet in orde is zendt de kerk haar dienaar om de stervenden te bezoeken en hen vrij te spreken van al hun zonden. En na op deze wijze alle vrees te hebben gesust en hen te hebben wijs gemaakt dat zij in vrede sterven stilt zij bij het geopende graf de opkomende twijfelingen van hun vrienden door hun te verzekeren dat deze onze broeder is bevrijd uit de ellende van deze zondevolle wereld en dat hij is toevertrouwd aan het stof in de zekere en vaste hoop van de opstanding tot het eeuwige leven.

Verstandelijke voorstellingen een vermetel vertrouwen op de zaligheid mogen een mens bedriegen en alzo doen spotten met de levende God. Maar een teer geweten, een goddelijke vreeze gelijk de Geest in de ziel werkt

moeten een mens vroeger of later met deze spotternij doen breken. Van dit werlds en onheilig stelsel scheid ik mij nu af. En gezegend zij de Naam van de allerhoogste God, Die licht schonk in mijn ogen om deze gruwelen te zien. Veel liever zou ik willen sterven in een armhuis onder de liefelijke toelachingen van de eeuwige Trooster dan te leven en te sterven in weelde en onafhankelijkheid zonder Jezus te volgen op het pad van beproeving en lijden hetwelk toch alleen tot het eeuwige leven leid.

Ik ben zwak en onwetend, vol van zonde en met gebreken bezet. Maar ik dank God, dat Hij mij enigermate de kracht der Goddelijke dingen heeft getoond. En door vrije en soevereine genade mij heeft stil doen staan op de weg van ijdelheid en zonde waarop ik mij voort haaste naar de binnenkamers van de dood.”

Deze brief wordt gedrukt. Pas bij de zesde druk ziet Philpot gelegenheid om een uitgebreide voorrede toe te voegen. Sterker nog dan in de brief komt hierin de baptist naar voren. Fel trekt hij van leer tegen de formulieren van de Engelse Staatskerk.

De oorsprong van zijn beslissing tot losmaking ligt in Ierland.

In een weg van diepe beproeving had de Heere daar laten zien, wie een mens voor God is. Daar werd hij zondaar voor God, niet door de verbasterde kerk, maar door de omstandigheden en het lezen van het Woord en de liederen van de heer Hart.

In Oxford paste hij niet meer. Levend gemaakt door de Heere kreeg hij een afkeer van dode en dodende vormen. Hij werd niet meer verdragen vanwege de prediking van het Woord. Hij was verplicht om te zeggen dat Christus onverdeeld en persoonlijk voor al de aanwezigen gestorven was, terwijl hij geloofde aan een persoonlijke verlossing. Velen met wie hij in aanraking kwam vertoonden het werk der genade aan hun ziel. Maar verreweg de meesten van hen waren buiten de staatskerk.

10 En hij is uitgegaan niet wetende waar hij zou komen

J.C. Philpot verlaat Stadhampton

Al zijn boeken op een enkele na verkoopt hij. De verkoop ervan neemt drie dagen in beslag. Van de profane boeken houdt hij alleen in zijn bezit Milton's Paradise Lost, een pocket van Dante en de drie delen van Cowper, die hij eertijds van zijn Ierse geliefde ten geschenke had gekregen.

Dit betekent niet minder dan een breken met het verleden (de klassieken). Voortaan zal hij de boeken lezen van S. Rutherford, de Erskines, John Owen, John Bunyan en William Huntington. Hij leest de Heilige Schrift in de grondtalen, het Hebreeuws en het Grieks, alsmede veel werken in het Latijn.

“Na enige jaren van strijd in mijn gemoed en veel gebed en smekingen tot de Heere mocht ik mij in maart 1835 afscheiden van de kerk van Engeland, en als predikant en als lid om lot en deel te hebben aan het arme en verachte volk des Heeren.”

Tijdelijk naar Allington

Hij vertrekt op 5 juni 1835 naar Joseph Parry in Allington. Onderweg logeert hij bij mrs. Merrewether, te Newbury. Omdat men vreest dat haar huis te klein is om hem te horen preken, verzoekt men in de kapel van de Algemene Baptisten te mogen voorgaan. Maar deze gemeente is remonstrants. Als Philpot aan het begin van zijn predikatie spreekt over Gods uitverkoren volk staat een man op en deze roept overluid: “Wij willen niets van deze leer hebben.” Hij verlaat met zes anderen de samenkomst. Verder ondervindt men tijdens de eredienst geen overlast meer.

Joseph Parry is een deftig, maar ook een ootmoedig man. Van nature heeft hij weinig vijanden, maar godsdienstig zijn het er maar weinig met hem eens. Hij woont op een grote boerderij. Waar het maar mogelijk is begeert hij de zaak van het koninkrijk Gods te bevorderen. Het blijkt dat hij een groot onderscheidingsvermogen bezit, ook aangaande de leer die naar de godzaligheid is.

In Allington zijn vele kinderen Gods. De tweede zondag, dat Philpot er voorgeat zijn er meer dan 250 mensen van heinde en ver toegestroomd om de dienst in Allingtons kleine kapel bij te kunnen wonen. Philpot gaat er vijf zondagen voor en in de week nog een keer. Het is dan weliswaar voor hem een aangename tijd, maar hij weet nog niet welke weg hij zal hebben te gaan. Na een verblijf van vijf zondagen wil hij zijn moeder bezoeken en Parry dringt er bij hem op aan om zo spoedig mogelijk terug te keren. Philpot zegt toe in september weer te zullen arriveren.

In een brief aan zijn zuster Frances of Fanny schrijft hij:

“Het is hier een gezegende buurtschap en velen vertonen een ernstige begeerte om het Woord te horen. Ik ben zeer op mijn gemak bij de heer Parry. Hij is een goed en begenadigd man en de diaken der kapel hier, ja de voornaamste steun voor de gemeente van God in dit dorp. Hij begeert vurig, dat ik hier zal blijven, want zij zijn zonder leraar. Maar ik weet nog niet wat te doen. Op Allington ziende ben ik van Stadham niet los. Mijn gebed is, dat de Heere mij de weg leert, want ik weet nauwelijks welke ik gaan zal. Ik kan verklaren, dat ik er geen spijt van heb Englands kerk de rug te hebben toegekeerd. Wat dit betreft, gevoel ik grote vrede. Mijn geweten is bevredigd, hetgeen niet het geval was toen ik betrokken was bij dat vleselijke stelsel.”

Veel van zijn vrienden, zoals William Tiptaft, Joseph Parry, John Warburton en William Gadsby behoorden tot de bijzondere baptisten. In zijn brief aan de rector van het Worcester College staat duidelijk te lezen, dat Philpot afwijzend stond tegenover de kinderdoop, zoals die werd bediend in de kerk van Engeland. Maar hij gaat niet over tot iets, waarvan hij in zijn gemoed niet ten volle overtuigd is. Ook hierin is het zijn begeerte om de weg duidelijk te zien en de

Heere te volgen. Gelet op de omstandigheden waaronder Philpot verkeerde, alhoewel dit niet hoeft te betekenen dat zijn gedrag goed te keuren is, kan er toch wellicht wat meer begrip zijn voor zijn handelwijze.

11 De baptist

In het kort hierbij iets over de geschiedenis baptisme in Engeland.

De Kerk van Engeland is een staatskerk, die van boven af geregeerd wordt door een wereldlijk hoofd, namelijk de koning van Engeland. De bisschoppen, die door hem worden benoemd, regeerden als koninkjes in hun bisdom.

De leer van Luther en Calvijn kwam van elders. Daarom stond men er argwanend tegenover, zoals dat in Engeland geldt van alles wat van de overkant komt. Ook stond men bedenkelijk tegenover de schriftuurlijke organisatie van de kerk van de reformatie. Zodoende bleven veel roomse gebruiken gehandhaafd, onder andere de zogenaamde heiligendagen zoals Maria Boodschap.

Het onafhankelijkheidsgevoel van de Engelsen zette een groot stempel op het kerkelijk leven. Dit is ook overduidelijk te zien bij de Independents, de dissenters en de non-conformists. De doopbeschouwing is geenszins Bijbels en reformatorisch te noemen. De formulieren stelden vast, dat de kinderen door de doop automatisch wedergeboren werden. Zo wordt het Woord van God krachteloos gemaakt en is het werk van de Heilige Geest geheel overbodig geworden. De ware betekenis van de doop, als een teken en een zegel van Gods genade verbond ging geheel verloren. Daarom dachten velen niets anders, dan om maar terug te keren tot de volwassendoop en dat naar het woord van Christus: 'Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn zal zalig worden.' En wanneer je je afkeert van de kinder - besprenging is de stap naar de doop door onderdompeling niet zo groot meer, vooral omdat er Bijbels gezien niets tegen in te brengen is. Maar door deze opvatting en toepassing wordt de verzegeling van Gods genadeverbond van geslacht tot geslacht wel gemist.

In 1633 vond in Londen de eerste afscheiding plaats onder de Independents bij John Spilbury. Deze groep onderhield contacten met de Rijnsburger Collegianten.

In 1691 kwam een scheiding tot stand tussen de algemene baptisten, met veel remonstranten en de bijzondere baptisten, die meer rechtzinnig waren.

In 1891 werd het grootste deel van beide groepen weer verenigd. Als gevolg van het loslaten van de leer naar Gods getuigenis als zijnde het onfeilbaar Woord van God, door de Unie van Baptisten Gemeenten scheidde C.H.. Spurgeon zich reeds eerder hiervan af. Veel gemeenten waaronder die van Philpot en Tiptaft bleven zelfstandig tot op de dag van vandaag. In hun tijd waren er in her Londense district Southwark alleen al 18 op zichzelf staande baptisten gemeenten. In de omgeving van de Zoar Kapel in de Great Alie Street te Londen, waar Philpot regelmatig voorging waren 10 kapellen, waaronder de Surrey Chapel.

Waarom trad Philpot toe tot de bijzondere baptisten?

De volgende redenen zijn te noemen:

1. in Engeland na reformatie veel roomse inzettingen gehandhaafd.
2. afkeer van alles wat overzee komt
3. gevoel van onafhankelijkheid
4. reactie grote dorheid geestelijk leven onschriftuurlijke doop
5. veel volk des Heeren
6. reactie op alles wat hem tegenstond in de Engelse staatskerk

Hij bezat niet de nuchterheid van William Huntington, die ondanks de vele vrienden onder hen zich nooit liet dopen. Wanneer een van zijn gemeenteleden de doop door onderdompeling begeerde vroeg hij waarom. Als antwoord kreeg hij dan: "ik verwacht Christus in het doopwater te vinden." En dan stuurde Huntington hem naar een bevriende baptistenpredikant en liet het gemeentelid door hem dopen. Hij zelf stond vooral naar de doop met de Heilige Geest, als zijnde noodzakelijk tot zaligheid.

Philpot, die door de Heere eerlijk gemaakt was en daarom een waarheidlievend man geworden was, was voor de wereld een vervelende, eigenzinnige fanatiekeling, vooral voor de godsdienstige wereld. Hij was een doorn in het vlees van de meeste gevestigde predikanten. Hij was nederig voor God, maar niet voor wat zich tegen de Heere verheft. Wanneer het over het woord wederdoop gaat is het goed om ons af te vragen: "In hoeverre is de Staatskerk van Engeland nog een openbaring van de kerk van God op aarde. En is de Heilige Doop op de wijze, zoals ze daar geschiedt en de betekenis die er aan gehecht wordt nog wel een openbaring van het verbond der genade? En als dat niet zo is, geldt dan de doop nog als een sacrament, als een teken en zegel van Gods genadeverbond? Philpot zou op deze vragen nee gezege hebben.

Het voorrecht van de christenkinderen ging naar zijn beschouwing geheel teloor.

In een brief aan Parry, gedateerd 29 augustus 1835 schrijft hij:

'Gij spreekt over het dopen maar in het tegemoet zien daarvan ben ik aan veel twijfel en vrees onderworpen. Ik gevoel mijn verschrikkelijke ongeloof zondigheid hardigheid des harten, afvalligheid onkunde van Christus. Ten tweede doet mijn arm zwak broos wankel vatbaar lichaam mij met veel bezwaren bezet zijn. Doch wanneer ik Jezus aan de andere zijde van het water zou zien staan, dan zou ik het zeker wagen er doorheen te gaan.'

Hij wordt gedoopt op zijn 33^e verjaardag, te weten op 13 september 1835 in de kapel van Allington door John Warburton, met wie hij een bijzondere band heeft.

Standpunt:

'Ik heb veel oprechte en geliefde vrienden onder de niet baptisten terwijl ik met vele duizenden aanhangers van het baptisme niet graag op een stoel zou zitten.'

Hij heeft nooit berouw gehad over zijn stap.

Later schrijft hij:

'Ik weet uit ervaring, dat de doop een bijzonder zwaar kruis is en ik kan eerlijk zeggen dat het voor mij een groter strijd koste om gedoopt te worden dan om de gevestigde kerk te verlaten. Ik werd bestrijden naar ziel en lichaam. Wat het eerste betreft ik dacht dat ik een hypocriet was en wat het tweede betreft geloofde ik dat mijn longen aangetast zouden worden of dat ik pleuritis zou krijgen en zodoende zou sterven.'

In 1843 wordt de kapel van William Tiptaft te Abingdon tot gemeente geïnstitueerd door de doop door 23 mensen op eenmaal. Hij schrijft men zal het wel een heel groot aantal op een dag vinden voor zulk een enghartig predikant.

12 Ik ben niet bevreesd dat de Heere niet voor mij zorgen zal

In de winter van 1835/36 verblijft Philpot in Allington, waar hij voorgaat in de diensten. Maar hij verbindt zich er niet voor vast. Gedurende deze periode is hij ook enige tijd John Warburton in Trowbridge behulpzaam. Onder zijn prediking bevindt zich een van zijn latere vrienden, boer Wild, een eerlijk, eenvoudig en ijverig man, maar geen baptist. Door de ontdekkende prediking van Philpot wordt hij eerst verslagen van geest. Alles waar hij op bouwde en zijn vertrouwen op stelde, wordt hem ontnomen en dat deed zeer. Hij werd bedroefd van geest, maar daarna genezen van zijn dorheid en doodsheid.

Tijdens een van zijn bezoeken aan de familie Keal te Oakham spreekt Tiptaft over zijn vriend Philpot, die uitgenodigd wordt om er te preken. William Keal bewoont het doktershuis aan de Markt van Oakham. Eerst leefde hij volop in de geneugten van de wereld. Maar de bekering en de prediking van William Tiptaft maakten in 1830 een diepe indruk op hem. Regelmatig preekte Tiptaft in de Riding School, het gebouw dat in de tijd van de Franse oorlog met het doel gebouwd was om soldaten te oefenen in de rijkunst. De prediking ging in tegen de zelfrechtvaardiging. Er werd op gewezen, dat er een goddelijke werkelijkheid in de religie is met God, gewerkt door de Heilige Geest en de genade in het hart van een zondaar. De vruchten van de verkondiging werden gezien. In die tijd maakt Dokter Keal met zijn familie zich los van de Engelse staatskerk. Hij koopt een leegstaande zijdefabriek waar een samenkomst van de Bijzondere baptisten ontstaat, wel 'de fabriek' genoemd. Tiptaft gaat er regelmatig voor en meerderen uit de plaats en haar omgeving voegen zich bij de kapel. Ook Warburton en William Gadsby komen er en verkondigen het woord. Een gemeente wordt gesticht in 1834. De inwoners van de stad kunnen het niet begrijpen, dat Keal zich inlaat met de dwepers. In de kringen van de kerkelijken rijst een toenemend verzet. De vijandschap is zo groot, dat men geen gebruik meer wil maken van de diensten van de dokter. Het lijkt er op, dat hij zijn praktijk wel prijs kan geven. Hij acht de versmaadheid van Christus meerder rijkdom te zijn, dan de schatten van Egypte. Men legt zich er uiteindelijk bij neer en Keal wordt weer dezelfde geziene dokter als voorheen. Hij blijft tot zijn dood in 1874 diaken in de Voorzienigheidskapel te Oakham. Hij is er voorlezer en leest meestal de preken van William Huntington. Na de bemiddeling van Tiptaft gaat Philpot voor in Oakham op zondag 10 juli 1836 en de woensdags erop. Als gast schrijft hij in het poëzie album van Sarah Louisa Keal, de oudste dochter, die dan 17 jaar oud is. Hij dacht haar nooit meer te zullen ontmoeten, maar het zou heel anders aflopen.

Hij schrijft in haar album:

*'Het is hard, geen liefde te gevoelen
Ook hard onder liefde gebukt te gaan
Maar het hardst van alles is lief te hebben
Zonder dat deze wordt beantwoord.'*

Philpot brengt ook een bezoek in Stamford bij de heer J.G. de Merveilleux, de dokter, afkomstig van een hugenoten familie en lid van de Old Independent Chapel in de Star Lane. Deze arts besluit later op eigen kosten een kapel te bouwen in de North Street. In de kapel vinden we nog een gedenksteen die herinnert aan de Merveilleux.

Philpot preekt voor een groot, maar zeer gemengd gezelschap in de Assembly Room, naast de woning van de Merveilleux, waar Keal en zijn vrouw in hun jonge jaren regelmatig gedanst hebben. Het is er zijn eerste en tevens laatste preek. De opkomst is zeer groot, vanwege zijn open brief aan de rector van het Worcester College. De grootvader van Philpot, de Lafargue was hier in deze plaats predikant geweest.

Na zijn voorgaan schrijft Philpot aan zijn vriend Parry:

'Ik gevoel mij nooit recht thuis te midden van zulk een bonte menigte. Ik trachtte met Gods hulp de natuurlijke godsdienst neer te vellen en de geestelijke op te bouwen. Maar ik vrees dat beide malen Joseph Charles meer de hand in de leerrede had dan de gezegende Geest van de levende God. Indien de aanwezigen althans even onvoldaan over mij waren als ik over mijzelf was dan zijn Gods kinderen hoogst ontevreden huiswaarts gekeerd En wanneer het Woord op hen niet meer invloed heeft gehad dan op mij, dan zijn zij bij hun thuiskomst nog even hongerig geweest als toen zij er heengingen.'

Dr. Keal kwam hem ook beluisteren en drong er bij hem op aan, om zijn bezoek te Oakham spoedig te herhalen. De streek blijkt hem bijzonder op het hart gebonden. Hij vindt er grote ingang en een geopende deur.

In een brief aan Parry schrift hij .

'De vrienden te Oakham hebben veel druk op mij uitgeoefend om mij de winter bij hen te doen overblijven. Ik kon daar niet veel tegen inbrengen want het klimaat is hier zacht de vrienden zijn hartelijk en voor de prediking is een deur geopend.'

13 Door God samengevoegd verbintenissen

J.C. Philpot preekt op 23 oktober 1836 in de kapel van de heer de Merveilleux te Stamford over Jesaja 50: 10-11. Deze predikatie is voor velen tot rijke zegen. Er wordt gevraagd om deze in druk uit te geven. Het is wel de meest bekende en verspreide preek. De uitgave ervan wil niet vlotten door allerlei werkzaamheden. Pas in december wordt de laatste hand eraan gelegd. Hij kan het maar niet eens worden over de titel. De Merveilleux en Philpot krijgen beiden t.b.c. Mw de Merveilleux wordt na een bevalling elders verpleegd wegens het verlies van haar verstandelijke vermogens. Geen van de kinderen is gezond en dat alles bij elkaar geeft een bedrukte stemming. Op 5 januari 1837 verlaat Philpot Stamford om voor tien weken in Oakham te verblijven. Daar wordt de titel van zijn uit te geven preek eindelijk gevonden: *'de erfgenamen des hemels wandlende in de duisternis en de erfgenamen der hel wandelend in het licht.'* In zijn ten geleide dient hij zijn beschuldigers van replek, die vijandige artikelen en brochures hadden uitgegeven:

'Men heeft mij voorgesteld als ene woest en wrede zwaardvechter die pas in zijn element is als hij bloed ziet. ... Maar ik heb wat anders te doen dan altijd met mijn zwaard op de harde muren van de staatskerk te slaan of op de nog hardere gewetens van haar geestelijken. Ik strijd voor de kracht van de religie en niet voor de vorm, Ik ben meer begerig om de kerk van God op te bouwen dan altijd maar op een geheel vleselijke stelsel aan te vallen.'

Philpot wordt tijdens zijn ziekte, eind januari geholpen door de oudste dochter van het gezin: Sarah. Er zijn voor hem bewaren te over voor het sluiten van een huwelijk:

De belofte aan Anne Pennfather
Zijn zwakke gezondheid
Het leeftijdsverschil
Hij heeft geen vaste woon of verblijfplaats maar is een 'zwerver'
Het inkomen is zeer gering.

Toch verklaart hij op 16 februari zijn gevoelens voor haar. En hij schrijft in zijn dagboek:

'ik heb Sara Keal voor de eerste maal gekust en haar moeder weet alles.'

Er is veel commentaar op het aanstaande huwelijk, vanwege het leeftijdsverschil en zijn lichaamszwakte.

Er wordt wel geschreven van 'zijn zuinige huishoudster, zijn secretaresse, zijn lieve verpleegster, zijn gewillige slavin.'

Het huwelijk wordt voltrokken op 4 juli 1838.

Beroep naar Stamford

Door het overlijden van zijn broer wordt hij de eigenaar van de familie boerderij in Lindfield, Sussex. In de overeenkomst is bepaald, dat de erfgenaam vierhonderd pond per jaar als inkomen zal genieten. De boerderij wordt verkocht.

14 Na veel omzwervingen weer een vaste standplaats.

Het getrouwde paar gaat wonen op Rutland Terrace in Stamford, gelegen hoog boven de Welland Valley, met eertijds een geweldig uitzicht, dat nu verdwenen is onder andere door de spoorweg. Philpot was bijzonder gesteld op deze plek. Ze was gedeeltelijk gebouwd op wat voorheen de bowling green was, die behoorde tot zijn grootvader ds. Peter Lafargue, het was een deel van de erfenis van zijn moeder, die ze moest verkopen vanwege hoge doktersrekeningen. In 1839 vestigden zij zich op nr. 15, later op 14 en pas in 1858 op het gekochte pand nr. 10, omdat dit huis voor lange tijd verhuurd was.

15 Philpot als leidinggevend figuur

Philpot was een voorstander van de zogenaamde strict communion, de beperkte belijdenis. Dit hield in dat alleen zij, die getuigenis geven konden van het werk des Heeren in hun ziel gedoopt werden. En pas door de doop door onderdompeling werd men lid van de gemeente. Het was en is mogelijk om jaren achtereenvolgend naar de kapel te gaan en de prediking te horen zonder lidmaat te zijn. Wanneer de doop begeerd werd werd een gemeentevergadering belegd. Je moest verslag van doen van je bekering en toelichten, waarom je gedoopt wenste te worden. En dat was niet altijd even gemakkelijk. Men zag op naar Philpots oordeel, maar hij verzette zich daar altijd tegen. Nee, vrienden sprak hij dan, oordeelt u zelf, ik heb maar een stem. In deze vergaderingen klonken dikwijls schone getuigenissen van de verheerlijkte genade Gods in het leven van een zondaar. Dan werden tranen van verwondering gestort.

Lange tijd was hij een tegenstander voor het houden van de zondagsschool, totdat hij bezweek voor de algehele mening van zijn volgelingen. Maar hij weigerde pertinent, dat kinderen zouden worden onderwezen, of hen zou worden toegestaan de taal van de toeïgening des geloofs te gebruiken. Dus het zingen van het lied 'Rots der eeuwen' of 'Mijn Jezus heeft alle dingen wel gedaan.' was niet mogelijk. Hierin was hij bijzonder consequent:

‘Door onze vroege invloed en voorbeeld kun je je kinderen ook opvoeden als een kleine patriot, een kleine katholiek, een kleine Calvinist of een kleine Bolsjewist. Maar geen kracht ter wereld is in staat om het een kind van God te maken, tenzij dat zijn naam geschreven staat in het boek des levens des Lams.’

Naast zijn ambtelijke arbeid als predikant vond Joseph Charles Philpot een belangrijke levenstaak als redacteur van The Gospel Standard, een maandelijks periodiek. In het zelfde jaar waarin hij de Engelse staatskerk verlaat verschijnt het eerste nummer van dit blad, dat op den duur geheel het stempel van zijn persoon zou gaan dragen. Uitgever was John Gadsby, die de hulp inriep van John M’kenzie als redacteur. Tot 1847 bepaalde hij als eindredacteur de inhoud van het blad. Hij sorteerte de ingekomen kopij in drie soorten: 1 goed, 2 tamelijk, 3 afgewezen. Alleen de onder 1 geplaatste artikelen moesten opgenomen worden. Maar als er niet genoeg kopij was mocht John Gadsby een artikel van de tweede soort nemen. Dit was over toen Philpot het overnam. Voortaan mocht alleen de eerste soort erin, de rest verdween in de prullenmand. Dit betekende echter wel, dat Philpot meerdere malen gedwongen werd om een halve nacht of nog langer door te werken om het blad vol te krijgen.

Behalve op het omslag vermeed hij het om aardse en kerkelijke zaken te behandelen. Als Philpot in 1869 overlijdt, is de oplage van het blad gestegen van 500 tot 17.000 exemplaren.

Onbarmhartig werden in het blad de dwalingen van de Engelse kerk aan het licht gesteld. Daarom is het ook geen wonder, dat er protest kwam. Het gaat als met de apostel Paulus in Efeze. Als het ambt of handwerk in gevaar komt staan velen protesterend op. Demetrius geslacht is heus nog niet uitgestorven. Er volgt artikel na artikel en brochure na brochure, boek na boek, dat commentaar geeft. Philpot gaat er weinig op in. Hij verlangt geen strijd. Het is veel meer zijn begeren om nuttig te mogen zijn voor Gods kerk op aarde, om der pelgrims metgezel te zijn dan de degens te kruisen. Ook de Gospel Standard heeft hij nooit tot strijdschrift willen gebruiken. Slechts eenmaal heeft hij in de vorm van een brochure een reactie geschreven. Het was een antwoord op een brochure van ds. Jerram, predikant in de staatskerk te Witney. Deze dominee maakte Philpot uit voor iemand, die de wreedheid van een kampvechter paart met de smadelijke verguizing van al wat zachtmoedig is, vol bitterheid, wrok, laster en schelden. Hij vond het ontierend om in het strijdpark te treden met een persoon als deze heer Philpot, zo verachtelijk en ongeëvenaard in de kunst van schelden en lasteren. Maar gedachtig aan het onheil dat Philpot aanrichtte heeft hij het toch maar gewaagd om te schrijven. Hij vraagt zich af wat zijn redenen zijn om zich af te scheiden van de staatskerk. Het is niet uit liefde tot geld. Niet uit eerezucht, of om lof te oogsten van de mensen. Maar er blijken mensen te zijn met een heel andere gesteldheid dan gewone kerkmensen. Hun geestesleven is in een andere vorm gegoten. Het zijn mensen met een vreemdsoortige gesteldheid. Ze bekijken alles door de microscoop. Ze kunnen het niet uitstaan, dat niet iedereen door hun ogen ziet en met hun oren hoort. De minste weerstand wekt bij hen verbittering.

Philpot antwoordt hierop zijn brochure:

‘Kent hij de kleur van ons haar, of de tint van ons gelaat? Heeft hij onze ontwikkeling gadeslagen van onze jeugd aan en zo de gesteldheid van onze geest leren kennen? Heeft hij geneesheren geraadpleegd? Neen, de heer Jerram beoordeelt ons uit onze geschriften. Maar kunnen deze weinige bladzijden de bouw van de geest eens mensen openleggen. Wij zijn van elkaar verwijderd door de onderlinge afstanden en velen onzer nog meer door verschil van leerstellingen. Maar in een punt schijnen wij allen overeen te komen. We hebben dezelfde vreemdsoortigheid van geest. In de dagen mijner onwetendheid had ik de staatskerk lief. Gedurende enige weinige jaren nadat ik door de genade geroepen werd gelijk naar ik vertrouwd geschiedde in 1827 bleef ik haar in algemene zin nog liefhebben hoewel niet zonder menige twijfel of bekommring. Maar toen ik bevindelijk werd ingeleid in de zuivere leer der genade van God om te verstaan hoe Hij alleen in geest en waarheid kan worden aangebeden en ik in het verborgen in geen andere weg tot Hem durfde naderen gingen mijn ogen open voor de vreselijke spotternij van de formulierendienst in Englands kerk. Ik wist om maar iets te noemen dat ik nooit was wedergeboren in mijn kindsheid. Want ik groeide op tot de mannelijke leeftijd even onkundig van Go als de beesten die vergaan. Ik wist ook dat op zekere tijd een machtige omkeer in mijn ziel plaats gegrepen had. Daarom durfde ik God niet meer bespotten door Hem te danken dat Hij dit wonder gedaan had aan een onbewuste zuigeling terwijl ik wist dat Hij dit niet gedaan had. Ik was ten volle overtuigd dat door wedergeboorte niets anders te verstaan is dan de nieuwe geboorte de geboorte uit God en dat aan een andere betekenis van het woord zelfs niet mag worden gedacht. Ik gevoelde dat ik sprak tot God die het hart doorzoekt en de nieren proeft.

Wij, die aan de leer der genade vasthouden worden vaak van antinomianisme beticht. Doch de echte antinomianen zijn zij, die op het stuk van de godsdienst tevreden zijn met gebreken en dwalingen en die geen heilig beven en zorgen kennen om in alle dingen te handelen overeenkomstig de wil van God. Ik geloof dat wij gerechtvaardigd zijn in onze strenge houding tegenover de kerk van Engeland. Wie zal tegen haar goddeloosheid opkomen als wij het niet doen. De ijvergeest van Elia van al de profeten van Nehemia van Stefanus en Paulus schittert in het gewijd verhaal. Wanneer we maar een weinig van hun brandende ijver hebben worden wij uitgemaakt als zijnde bitter en heftig als wrede kampvechters en weet ik al wat nog meer. God de Heilige Geest die deze heilige mannen aldus gaf te spreken en te handelen mag van de heer Jerram soortgelijke vruchten in ons niet te voorschijn brengen. Nee, wij moeten het bederf en de dwaling bedekken met de mandtel der liefde.’

16 In en om de pastorie van Stamford

Er worden door de zegen des Heeren uit het huwelijk vier kinderen geboren. Veel gezinnen worden in die dagen geteisterd door de tering en dit geeft veel lege plaatsen.

Philpot kan soms stug over komen. Hij schrijft:

'Het is mijn ervaring sedert de laatste zeven of acht jaar dat het het beste is maar veel voor mijzelf te houden en niets te zeggen tot mensen met welk ik geen hartelijke vereniging gevoel. Sommigen noemen dat hoogmoed, anderen bitterheid maar een valse vereniging zonder een geestelijke baarde mij nimmer anders dan kwelling en angst.'

Om de veertien dagen gaat hij 's vrijdags per trein naar Oakham, om daar tot de volgende week woensdag bij zijn schoonouders te zijn, waar hij ook een eigen studeerkamer heeft.

Men moest aan de kinderen kunnen zien dat het Philpots kinderen waren en wel aan hun reinheid en kleding.

Als Thomas Godwin te gast is zeggen de kinderen tegen elkaar: 'daar is de smulpaap weer.' En ze verheugden zich op de komende maaltijd. Philpot wandelde veel op het hoger gelegen voetpad naast de weg naar Tinwell tot de grote olm, die daarom door hen ook wel 'vaders olm' werd genoemd. Soms nam hij zijn kinderen mee en dan vertelde hij van de bloemen, die ze op hun weg zagen om ze het werk van de Almachtige bij te brengen. Hij vertelde van het leven van Gods kinderen, zoals de levensgeschiedenis van Suckey Harley

De dienstbode Isabella Elliot (1857-1863)

Deze vrouw was in grote armoede opgevoed en was niet zonder kennis aan Gods woord. Ze kon wel lezen, maar niet schrijven. Het verhaal gaat dat ze eens veertien dagen deed over het schrijven van een brief op 19 jarige leeftijd. Elke letter zocht ze op in haar Bijbel. Het sterven van haar moeder maakte haar bekommerd. Ze raakte verlegen om goddelijk onderwijs. 'O God wees mij de zondaar genadig.' Ze kreeg in die tijd Philpots preek over de winter voor de oogst in handen, waar ze veel zegen uit mocht ontvangen. Ze droeg die preek bij zich als een beduimd vod. Ze kon het niet meer houden bij een wettische prediking. Er verschenen nieuwe preken van Philpot. Op haar vraag om die preken kreeg ze het adres van Philpot. Ze dacht dat hij al lang overleden was. Ze schreef hem een briefje wat er in haar ziel leefde. Philpot schreef haar een brief terug en hij raadde haar aan, om zich te abonneren op de Gospel Standard. Ze plaatste een advertentie voor een betrekking in Stamford en kwam bij mensen die bij de North Street Chapel behoorden. Nu kon ze onder Philpots prediking zitten, ze werd gedoopt en kwam door omstandigheden in de huishouding van Philpot terecht waar ze bleef tot haar huwelijk. Ze overleed 6 jaar later.

Philpot schrijft dan:

'Ten aanzien van haar als begenadigde vrouw denk ik dat er maar weinigen in Oakham zijn die zo diep en zo helder onderwezen zijn in de dingen Gods of die als zij de kracht en de wezenlijkheid van hetgeen zij belijden kennen.'

De klermaakster Mary Anne Whittome

Deze vrouw verloor haar man en kind toen ze 22 jaar oud was. Ze verhuisde naar Stamford waar ze de huishouding van haar broer verzorgde. Ze verlangde intensief naar een huwelijk met een godvrezende man. Maar ze kwam in contact met een totaal ongelovig iemand. Ze trouwde en van al haar godsdienst bleef er niets over. Haar man werd door verlamming getroffen en de moeiten waren velen. Het deed haar tot de Heere roepen en haar zonden belijden. Maar ze ging niet naar de kerk, ze wist ook niet waar heen te gaan. Dan komt haar vader op bezoek. Maar hij wilde de zondag niet overblijven, want hij kan nergens naar de kerk. Als de heer Philpot hier stond, dan zou ik wel blijven. Hield haar vader dan meer van Philpot dan van zijn eigen kind? Dat moest dan wel een heel bijzondere man zijn. Ja, zegt haar vader Hij is bijzonder. En binnenkort preekt hij in Stamford in de North Street Chapel. Ze beloofde te gaan en 23 oktober 1836 preekt Philpot te Stamford. 's morgens ging haar man naar de dienst en er werd gepreekt over Jesaja 50: 10-11: 'de erfgenamen des hemels en der hel.' 's avonds ging zij en de preek handelde over Job 28: 7: 'de roofvogel heeft het pad niet gekend en het oog der kraai heeft het niet gezien.' Ze kwam diep onder de indruk en ging voortaan geregeld naar de prediking of de leesdiensten. Toen Philpot zich in Stamford vestigde was zij zeer gelukkig.

De heer de Merveilleux verlangde zeer naar de formatie van een eigen gemeente. Philpot had geen haast maar de Merveilleux zette door en belegde een vergadering met mensen waarvan hij dacht, dat zij tot het volk des Heeren behoorden. Mw. Whittome was bang, dat haar man niet gewillig zou zijn vanwege zijn familie. Toen zij het plan voorlegde zei hij tot haar verrassing: 'Wanneer ik in mijzelf zoveel van het werk des Heeren gewaar werd als ik in u zie dan zou ik niet aarzelen.'

Ze werd samen met mw. de Merveilleux gedoopt door John Warburton. Bij het bassin werd gezongen uit Gadsbys hymnboek: 'Wilt Gij ons trekken Vader tot uw Zoon, dan komen wij gehoorzaam tot zijn troon.' Mw. Whittome mocht in een rijke mate gewilligheid ervaren en ze kon nauwelijks wachten. Ze voelde zich als een vogel aan het net van de vogelvanger ontkomen. Bij haar doop sprak Warburton: 'Welk een genade, dat de Heere wilde neerbuigen om naar u te zien.' En daar rees het verzet in haar hart: 'Was zij minder dan mw. Merveilleux.?' Wat was het een pijnlijke les, dat juist op dat moment wrevel in haar hart kon oprijzen. Zo leerde zij te meer de goddeloosheid van haar eigen hart kennen. Haar grote gewilligheid verloor alle waarde. Het werd een steeds groter wonder, dat de Heere zo laag wilde neerbuigen om naar haar om te willen zien. De laagste plaats was voor haar nog te hoog.

Philpot was heel voorzichtig in het institueren van gemeenten en het toelaten van nieuwe leden door belijdenis en doop. Hij stond op het standpunt, dat alleen waarlijk bekeerden tot de gemeente behoorden. Hij wilde niets forceren. Daarom duurde het ook lang, voordat in Oakham een gemeente geïnstitueerd werd al kwam men al vele jaren in de kapel samen. Hij zette dit uiteen in zijn artikel over de beperkte belijdenis. Hier kwam nog al wat commentaar op, ook uit zijn vriendenkring.

Dredge

Dredge uit Devizes in de buurt van Allington was geen baptist, maar leefde wel mee met de gemeente in Allington en verrichtte daar zelfs ambtelijk werk. Hij was het oneens met Philpots beperkte belijdenis Hij schrijft:

'Te Allington is een van mijn hartelijkste vrienden en trouwste hoorders thans geheel van mij vervreemd omdat ik in The Gospel Standard de beperkte belijdenis verdedigde. Maar ik hoop de waarheid nooit op te geven wiens vriendschap het mij ook kosten moge.'

Toch verminderde de achting niet. Toen Parry ziek was raadde hij hem aan om de dienst in de kapel over te laten aan Dredge. Na enige tijd werd de vrede getekend. Bij zijn ziekte dat sterven zou worden schreef Philpot een hartelijke brief aan Dredge, die zeer verblijd reageerde. Hij werd begraven op het kerkhof bij de kapel van Allington.

Isaac Harrison een fruitkweker te Leicester.

Toen hij Philpot voor het eerst hoorde verkeerde zijn ziel in een afschuwelijke dorre toestand. De prediking deed zijn nut. De man reisde stad en land af om het evangelie te horen, waarnaar zijn ziel dorstte. Hij schrijft aan Philpot:

'Het is ongeveer elf jaar geleden dat de Heere mij voorbijging waar ik in mijn bloed vertreden lag en tot mij zei. Leef. O mijnheer, dat was waarlijk een tijd van leven voor mijn ziel. Toen werden mijn blinde ogen geopend mijn dove oren werden ontsloten en mijn stamelende tong werd losgemaakt zodat ik God mijn God kon noemen. Maar soms was het voor mij alsof ik het gezicht van dit alles geheel verloren had. Dan gevoelde ik mij vol hoogmoed en opstand. Dan begon ik met mijzelf te twisten en vond de satan bereidwillig om mijn oude natuur indeze te helpen. Het leek dan wel alsof alles verkeerd ging. O dat ik wist waar ik Hem mocht vinden, ik zou heen vliegen waar ik blijven mocht. Dit alles hebt ge duidelijk aangewezen toen u laatst in de Zoar kapel te Londen preekte. Zo helder en klaar dat wanneer ik de plaag van mijn hart niet had gekend en ook niet de wegen dies Heeren welke Hij met mij hield ik zou hebben moeten besluiten dat sommigen u alles uit mijn leven hadden verteld. Want van alles wat u in uw prediking aanwees was ik het onderwerp.'

Op eigen kosten liet hij in Leicester een kapel bouwen, die op kerstdag 1840 door Philpot in gebruik werd genomen. Hij overleed na een ongeval op 3 maart 1855. Menigmaal verbleef Philpot met zijn vrouw en kinderen bij I. Harrison. Zij hield van tuinieren er werden planten geruild. Philpot zond stekken van zijn cactusplanten naar Leicester en ging meerdere malen voor in de kapel te Leicester.

Problemen rond een portret van Philpot

In 1846 kwam in Londen een schilder op hem af die van hem een portret wilde maken. Philpot voelde er weinig voor. Maar hij gaf uiteindelijk toe en poseerde. Vervolgens kreeg hij in Stamford een brief van de schilder en deze vroeg toestemming om het portret in druk uit te mogen geven.

John Gadsby wilde het schilderij kopen. Maar de schilder wilde hier niet op ingaan, zonder de toestemming van Philpot en deze weigerde. De schilder wees hem opnieuw op het vele werk dat er aan besteed was en de man had het niet breed. Hij kon zijn vrouw en kinderen nauwelijks van het nodige voorzien. De opbrengst van de portretten zou mogelijk uitkomst geven. En hij heeft succes. Philpot gaf zijn toestemming. Vervolgens stond er in The Gospel Standard van augustus 1847 de advertentie dat er binnenkort een portret van Philpot gereed was voor verzending. Maar het gaat alsnog niet door.

17 Wij prediken Christus de gekruisigde

Philpot is een man die de bijbelse bevinding preekt. Hij spreekt weinig over zichzelf. Maar als hij over het bevindelijke leven spreekt, gewaagt hij alleen van hetgeen hij er zelf van weet. Het is als klinkt het door zijn preken heen: 'alzo heb ik het zelf ondervonden.' In een brief schrijft hij n.a.v. een preek van John Kay over Lukas 13: 24 'Strijdt om in te gaan door de enge poort, want velen zeg Ik u zullen zoeken in te gaan en zullen niet kunnen.':

'Het was nimmer de bedoeling met deze tekst de zoekenden en zuchtende af te stoten. Want daar mag hoop zijn. Anders zou deze tekst al Gods kinderen op de een of andere tijd omverwerpen, daar allen zoekers waren voordat ze de parel van grote waarde vonden.'

Elders schrijft hij

'Wat kan een gewond volk anders doen dan heling zoeken en wat kunnen verloren zielen anders doen dan redding zoeken. Het ontmoedigen van dezulken is een handeling welke geheel anders is dan de Goede Herder deed, Die gekomen is om te zoeken en zalig te maken wat verloren is. Hen evenwel als zoekenden gerust te stellen voordat zij Hem gevonden hebben van Wie de profeten gesproken hebben namelijk Jezus van Nazareth de Zoon van God is zeker een even grote vergissing aan de andere zijde.'

Hij schrijft in: 'het waarachtig en eeuwig Zoonschap van de Heere Jezus Christus':

'Ik las de gedaanteverwisseling van Jezus in Mattheus 17 en toen komende aan de woorden Deze is Mijn geliefde Zoon in de welke ik Mijn welbehagen heb werden deze met kracht aan mijn ziel bevestigd. Ik had zulk een gezicht van zijn waarachtig en wezenlijk goddelijk zoonschap dat ik het nooit vergeten zal. Het laatste gedeelte Hoort Hem werd in het bijzonder aan mijn ziel verzegeld. Geloof en gehoorzaamheid openbaarden zich in een lieflijk beantwoorden aan het bevel. Ik gevoelde waarlijk behoefte om Hem te horen als de Zoon van God en dat Hij als zodanig altijd mocht spreken tot mijn zeil. Niemand die de waarheid kent en liefheeft en die ooit de kracht van het Woord van God aan zijn ziel gevoelde zal er zich over verwonderen waarom ik zo vasthoud aan het waarachtig en wezenlijke zoonschap van de gezegende Heere en waarom ik dit op zulk een wijze verdedig.

Gelukkig zijn degenen die door een zoete openbaring van Hem zelf aan hun ziel kunnen zeggen. Wij weten dat de Zoon van God gekomen is en heeft ons het verstand gegeven dat wij de Waarachtige kennen. En wij zijn in de Waarachtige namelijk in Zijn Zoon Jezus Christus. Deze is de waarachtige God en het eeuwige leven I Joh. 5: 20. Dat ik dan steeds Hem en Hem alleen moge horen. En dat Hij niet alleen tot maar ook door mij mocht spreken tot de harten van zijn dierbaar volk.'

Hij is een man, die klaagt over zijn boos en verdorven hart, als iemand, die met zichzelf steeds weer bedrogen uitkomt. Hij heeft het geleerd op de hele wereld voor niemand meer bevreesd te zijn dan voor J.C. Philpot:

'J.C. Philpot heeft mij meer kwaad gedaan dan al mijn vijanden bij elkaar.

Och werd ik toch van mijzelf verlost. Mijn vuil, hoogmoedig wellustig huichelachtig wereldsgezind hebzuchtig vermetel walgelijk eigen ik'

Maar schrijft hij verder:

'De vrijmachtige genade alleen kan geheel helen, genezen bedekken en wegnemen. Geen halve maatregelen geen ondersteuning van het schepsel. Een aantal avondgebeden, geregeld bijbellezen, het getrouw bezoeken van de prediking het is te weinig voor de krankheid waaronder dezen zuchten die zichzelf kennen en zwoegen in de diepe modderkuil van verdorvenheid en goddeloosheid des harten. Iets diepst iets krachtigs iets dat doordringt in de zaak zelf is nodig. En waneer dat niet verkregen wordt is al het andere ledig en niet van enige betekenis.'

'Jezus Christus de eeuwige Zoon des Vaders is de enige stut tussen mij en de hel.'

Hij is niet overgeestelijk hetgeen blijkt uit wat hij schrijft aan Parry:

'Ik heb nog niet die graad van volmaakte heiligheid bereikt dat ik gestorven ben aan al de bekoorlijkheden van de natuur en de wonderen der kunst. Ik kan met welgevallen staren op de liefelijke uitgestrektheid van de blauwe zee of op een mooi groot schip dat voor anker ligt. Soms schijnt mijn godsdienst geheel teloor te zijn, gezonken op de bodem van het Kennet Avon Kanaal. Men spreekt wel van beproevingen en uitredingen maar weinigen schijnen de strijd met de zonde te hebben gehad of te weten welk een reus deze is. Het lijkt wel of zij hem allen begraven hebben en de grafrede over hem hebben uitgesproken en dat hij als de reus Paus en de reus Heiden slechts tegen de pelgrims kan grijnzen terwijl hij in zijn spelonk blijft. Maar hij en ik kunnen niet zo ver bij elkaar vandaan blijven. Ik weet dat hij mij veel gekerm en gezocht gekost heeft en toch tot op de dag van vandaag kleeft hij mij aan als de kraag van mijn jas. Ja, hij is been van mijn gebeente en vlees van mijn vlees. Hij is geen buurman maar ene inwoner.'

18 Kerkelijke strijd 1850-1860

William Crowther, predikant van de Mount Zion kapel te Hitchin loochende het eeuwige Zoonschap van de Heere Jezus Christus. Het is de ketterij, die we al tegenkomen bij Arius en Servet. Philpot sloeg in 1856 alarm in de Gospel Standard. Hij wees duidelijk aan waarover het ging en schrijft dan:

'Kunnen wij te ernstiger ijveren voor deze waarheid welke eenmaal de heiligen is overgeleverd. Kunnen wij enige vereniging of gemeenschap hebben met hen die de goddelijke waarheden loochenen. Wat zegt Johannes Indien iemand tot ulieden komt en deze leer niet brengt ontvang hem niet in uw huis.'

Hij schrijft in 1859 in The Gospel Standard:

'Is er dierbaarder bezit voor de kerk van God dan de waarheid. De mensen mogen uit onwetendheid de waardij van de waarheid verachten. Ook mogen hun natuurlijke vijandschap en hun vleselijk gemoed haar haten omdat deze waarheid zich opstelt tegen hun zonden en verkeerdheden. Maar het is de enige wezenlijke waardevolle zaak op de aarde sedert de zonde het beeld van God in de mens verwoestte. De vrijheid van de kerk haar heiliging haar positie als de reine en onbezoedelde bruid van God en het lam ja haar zaligheid zelf dit alles ligt besloten in de kennis en het handhaven van de waarheid zoals deze in Jezus is. Wat is het dan noodzakelijk voor onze kerken en predikers deze waarheid vast te houden met onverzettelijke standvastigheid en geen ruimte te laten voor dwaling. Nee zelfs geen dag en geen uur. Er kunnen geen dwalingen zijn. Echtgenoten zoudt gij kleine ontrouw in uw huisvrouw dulden. Is Jezus minder bezorgd minder jaloers over zijn brui dan gij. Satan voert geen kleine dwalingen in. Alle ja alle zijn zij vol dodelijk vergif. Is het waarachtig Zoonschap van Jezus niet een hoogst belangrijk artikel van de waarheid. Onze staat voor de eeuwigheid hangt er van af. Of wij wel of niet geloven in de zoon van God. Welnu, hoe kunnen wij recht in zijn Naam geloven tenzij wij persoonlijk en bevindelijk voor eigen hart geloven wie en wat de Zoon van God is. En wanneer wij

geen duidelijk geloof hebben welk duidelijk bewijs kunnen wij dan hebben dat wij deel hebben aan het eeuwige leven. Ten aanzien van een punt van leven en dood kan geen neutraliteit zijn.'

De woorden van Philpot kwamen niet te vergeefs, ze vonden weerklank in de harten van hen, die zich buigen mochten voor de waarheid van het Woord des Heeren. Er kwam een scheiding maar dan niet over een bepaalde interpretatie van de leer van de Heilige Doop, maar op grond van het omverwerpen van datgene waarin de zaligheid vast ligt en waarop het fundament van de kerk rust. Het was niet minder dan een aantasting van de drie-enige God Zelf. En daar waar liefde voor Gods waarheid en de eer van de Heere Jezus is ontstaat een heilige ijver om zich te ontdoen van dit kwaad en af te stoten al degenen die daarmee waren vervuld en daarin volhardden daardoor de gemeente Gods verwoestende. De gemeente van de Zoar kapel in de Great Alie Street te Londen waar de heer Crowther zijn goddeloze stellingen verkondigde ging hierin voor. Tegen hen werd een resolutie opgesteld die aan alle gemeenten en voorgangers werd toegezonden:

'Deze kerk houdt zich aan het geloof hetwelk zij gelooft het geloof van de uitverkorenen te zijn en aan hun zielen geopenbaard is door de kracht des Heiligen Geestes en in het geschreven woord van God. Dat onze Heere en Zaligmaker Jezus Christus is en altijd was de eeuwige Zoon van God naar zijn Goddelijke natuur en Persoon van alle eeuwigheid. Al had Hij nooit de menselijke natuur aangenomen, al waren er geen werelden geformeerd, geen engelen geschapen of een gemeente uitverkoren, dan nog zouden God de eeuwige Vader, God de eeuwige Zoon en God de eeuwige Geest in Zichzelf hebben bestaan in even gelijke en even eeuwige vereniging, wezen, natuur, Personen en betrekking in een volzalig God. En dat dezelfde heerlijke Persoon, Die nu gezeten is aan de rechterhand des Vaders verheerlijkt met de heerlijkheid, die Hij bij Hem had eer de wereld was, bekleed met een lichaam gelijk het onze, in Zijn twee naturen in de enigheid van Zijn Persoon, de mede eeuwige Zoon van God en de onsterfelijke Zoon des mensen.'

19 De herdersstaf neergelegd

Het leven van Joseph Charles Philpot is bijna een aaneenschakeling van ziekte, zwakte en lijden. Maar daardoor juist is het ook een leven in voortdurende afhankelijkheid van de Heere. Hij bezat een enorme wilskracht, waardoor hij niet bij de pakken neer wenste te zitten. Zijn zwaarste kruis was niet zijn lichamelijke zwakheid, maar zijn verdorven hart. De prediking putte hem zo uit, dat hij 's maandags bijna niets kon doen.

In 1864 krijgt hij een hevige aanval van zijn kwaal. De dokter verklaart met grote nadruk, dat dit de waarschuwing is, om niet langer met zijn arbeid verder te gaan, vooral ook omdat het klimaat in het noordelijk gelegen Stamford beslist te koud is.

Hij zoekt een plaats, waar het klimaat gunstiger is en zijn keus valt op Croydon, een plaats ten zuiden van Londen, waar ook een kapel is van de bijzondere baptisten, waar hij zal kunnen opgaan onder de prediking van de heer Covell.

Hij overlijdt op 17 augustus 1864. Stervende sprak hij:

'Het is beter te sterven dan te leven. Ik mag sterven in het geloof dat ik gepredikt heb. Het bloed van Jezus Christus reinigt ons van ALLE zonden. Dat ik mocht heengaan en met Christus te zijn dat is verreweg het beste. Looft den Heere. Gezegend zij zijn heilige naam.

Als ik de koning der verschrikking moet ontmoeten.'

Op de voorzijde van de graftombe op het kerkhof aan de Queens Road te Croydon staat gegraveerd:

In hartelijke herinnering aan Joseph Charles Philpot M.A., voorheen te Stamford, die te Croydon overleed op 9 december 1869, oud 67 jaar. Hij was algemeen gekend en grotelijks geliefd door de levende kerk des Heeren, waarvoor hij overvloedig gearbeid heeft met mond en pen. Hij spreekt nog nadat hij gestorven is, Hebr. 11: 4

Op de rechterzijde van de tombe staan de teksten gegraveerd;

Jes. 52: 7: *'Hoe lieflijk zijn op de bergen de voeten desgenen, die het goede boodschap, die de vrede doet horen; desgenen, die goede boodschap brengt van het goede, die heil doet horen, degenen die tot Sion zegt Uw God is Koning. En Efeze 2: 8: 'Want uit genade zijt gij zalig geworden, door het geloof, en dat niet uit u het is Gods gave.*

En op de linkerzijde:

Eveneens in liefelijke herinnering aan Sarah Louisa, weduwe van Joseph Charles Philpot, die op 24 oktober 1899 de eeuwige rust inging, 81 jaar oud. Want indien wij geloven, dat Jezus gestorven is en opgestaan, alzo zal ook God degenen, die ontslapen zijn in Jezus, wederbrengen met Hem I Thessalonicenzen 4: 14.'

John Wicliffe

Een van de mannen, die de Heere gebruikte om de weg voor de Hervorming te banen was John . Wicliffe. Hij was in Engeland geboren en kreeg zijn opleiding aan de school in Oxford. Nauwelijks was hij met zijn studie gereed, of hij leerde het bederf van het pauselijke hof var: nabij kennen. Engeland had een conflict met de paus over het betalen van rente. De koning en het parlement hadden geweigerd deze rente te betalen en Wicliff verdedigde dit besluit in het openbaar. Hierdoor werd de aandacht op hem gevestigd en toen er een gezantschap naar de paus werd gezonden om zich over de gang van zaken te beklagen, maakte Wicliff er deel van uit. Het gezantschap reisde naar Avignon, waar de paus toen verblijf hield. De paus luisterde niet naar de Engelse klachten, maar voor Wicliff was deze reis van beslissende invloed. Meer dan ooit zag hij, dat de kerk onder de heerschappij van Rome werd verwoest. Ernstig begeerde hij dat de kerk weer tot de gehoorzaamheid aan Gods Woord mocht terugkeren. Zelf had hij de kracht van dat Woord aan zijn hart ondervonden. De Heere Zelf had het hem geleerd. Innerlijk werd Wicliff gedrongen om het volk 1 Gods Woord te brengen. Hij begon zijn werk onder de studenten van de hogeschool te Oxford. Hij onderwees hen in de Heilige Schrift en stuurde hen daarna naar verschillende plaatsen om daarnet Woord van God te brengen. Ook toen Wicliff benoemd werd tot pastoor van Littleworth ging hij met dit werk verder. Maar de roomse geestelijken verzetten zich hiertegen en zij lieten deze rondreizende predikers gevangen nemen en soms doden. Wicliff moest om zijn vrijmoedig optreden tegen de dwalingen van Rome meer dan eens voor de rechter verschijnen, maar werd steeds vrijgesproken. Zijn werk was nog niet klaar. In' die tijd brak er een ~opstand van de boeren uit tegen de edelen. De geestelijken gaven Wicliff er de schuld van. Hun haat tegen hem werd steeds groter. Maar hoe de vijanden ook woedden, zij konden Gods werk niet verhinderen. Wicliff trok zich noodgedwongen in zijn stille pastorie terug. Hij besloot de Bijbel in het Engels te vertalen, dan zou het volk deze zelf kunnen lezen. Onafgebroken werkte hij aan dit grote en moeilijke werk en eindelijk was het gereed. Maar de boekdrukkunst was nog niet uitgevonden. Wilde hij de Engelse Bijbelvertaling onder het volk verspreiden, dan moest deze worden overgeschreven. Zijn vrienden hielpen hem en maakten afschriften van de Bijbelvertaling. Weldra werden hiervan honderden verspreid. Het was echter niet mogelijk aan alle aanvragen te voldoen. Zodoende kwam Gods. Woord weer in handen van het volk. Hoe de roomse kerk ook trachtte dit te beletten, het werk Gods ging verder en velen werden toegebracht tot de gemeente die zalig zal worden. Waar men uit vrees voor vervolging het niet waagde openlijk samen te komen, kwam men 's nachts bij elkaar om Gods Woord in de eigen taal met elkaar te lezen.

In 1384 is Wicliff gestorven, maar het werk van de Hervorming ging verder en kwam tot volle ontplooiing, toen de Heere de eenvoudige monnik Maarten Luther riep om Zijn Kerk uit het diensthuis van Rome te halen. Daarom is de J kerkhervorming géén mensenwerk, ook al werd zij er voor gebruikt, maar Gods werk!

Enkele gedichten van John Newton

AMAZING GRACE (n.a.v. I Kronieken 17: 16-17)

Amazing grace, how sweet the sound
That saved a wretch like me
I once was lost, but now am found
Was blind, but now I see

T was grace that taught my heart to fear,
And grace my fears relieved;
How precious did that grace appear
The hour I first believed!

Through many dangers, toils and snares,
I have already come;

'T is grace has brought me safe thus far,
And grace will lead me home.

The Lord has promised good to me,
His Word my hope secures;
He will my shield and portion be,
As long as life endures.

Yes, when this flesh and heart shall fail,
And mortal life shall cease,
I shall possess, within the veil,
A life of joy and peace.

The earth shall soon dissolve like snow,
The sun forbear to shine:
But God, who called me here below,
Will be for ever mine.

Genade nam mij in de leer,
nam mij mijn angsten af.
Genade was het dat ik, Heer',
aan U mijn jawoord gaf!

Ik ging mijn weg met veel gezwoeg,
in doodsgevaar en strijd.
Genade was het die mij droeg
en veilig huiswaarts leidt.

De Heer' belooft veel goeds aan mij;
ik hoop op Zijn genà.
Hij is mijn deel, Mijn schild is Hij
tot ik te ruste ga.

Wanneer mijn vlees, mijn hart versaagt,
ik aan de einder kom,
is Hij het Die mijn leven draagt
in 't binnenst heiligdom.

Als eens de wereld die God schiep
een duister einde vindt, ben ik,
die Hij bij name riep,
voor eeuwig thuis, als kind.

HOW SWEET THE NAME OF JESUS SOUNDS (n.a.v. Hooglied 1: 3)

How sweet the name of Jesus sounds
In a believer's ear!
It soothes his sorrows, heals his wounds
And drives away his fear

It makes the wounded spirit whole,
and calms the troubled breast;
'T is manna to the hungry soul,
and to the weary rest.

Dear name! The rock on which I build;
My shield and hiding-place.
My never failing treasury, filled
with boundless stores of grace.

By thee my pray'rs acceptance gain,
Although with sin defil'd.
Satan accuses me in vain
And I am own'd a child.

Jesus, my Shepard, Husband, Friend,
my Prophet, Priest and King.
My Lord, my Lift, my Way, my End,
accept the praise I bring.

Weak is the effort of my heart,
and cold my warmest thought;
But when I see Thee as Thou art
I'll praise Thee as I ought.

O Jezus Naam vol milde kracht
voor wie gelovig hoort;
Die wonden heelt, de pijn verzacht
en alle vrees versmoort.

Die Naam geneest de ziel en geeft
haar nieuwe kracht en lust;
is manna voor wie honger heeft,
en der vermoelden rust.

Wat is de rots waarop ik bouw,
mijn schild en toevluchtsoord?
Zijn Naam, genade, gunst en trouw,
het schathuis van Zijn Woord!

Al is mijn bidden onvolmaakt
Gij zijt het Die mij hoort!
De duivel zelf hebt Gij gewraakt,
Gij Die mij eens verkoort.

Mijn Koning, Priester en Profeet,
mijn Herder, Vriend en Heer',
mijn Weg, mijn Doel, mijn Parakleet
Aanvaard mijn dank en eer!

Ik ken mijn onvolkomenheid,
mijn hart is koud en dof;
maar zie ik U zoals Gij zijt
Volmaakt zing ik Uw lof.

I ASKED THE LORD THAT I MIGHT GROW
(n.a.v. Psalm 65: 5)

I asked the Lord that I might grow
In fatit and love and every grace;
Might more of his salvation know,
And seek more earnestly his face

'T was he who taught me thus to pray,
And he, I trust, has answered prayer;
But it has been in such a way
As almost drove me to des pair.

I hoped that in some favoured hour,
At once he'd answer my request;
And, by his love's constraining power,
Subdue my sins, and give me rest.

Instead of this, he made me feel
The hidden evils of my heart,
And let the angry powers of hell
Assault my soul in every part.

Yea, more, with his own hand he seemed

Intent to aggravate my woe;
Crossed al! the fair designs I schemed,
Blasted my gourds, and laid me low.

'Lord, why is this?' I trembling cried;
'Wilt thou pursue thy worm to death?' "
Tis in this way, , the Lord replied,
I answer prayer for grace and faith.

'These inward trials I employ,
From self and pride to set thee free;
And break thy schemes of earthly joy,
That thou may seek thy all in me.'

God Zelf sprak mij de woorden voor;
Zijn antwoord kwam, zoals verwacht
Maar toch: wel langs een weg waardoor
ik haast tot wanhoop werd gebracht.

Ik hoopte dat het uur zou slaan
waarin Zijn overmachtig woord
mijn zonden fel te keer zou gaan,
en alles wat mijn rust verstoort.

Dat uur sloeg niet. God gaf mij wel
besef van mijn verborgen kwaad.
Ook hebben machten uit de hel
Mijn ziel gekweld, vol wrok en haat.

Het scheen zelfs dat Gods eigen hand
mijn last nog meer verzwaren wou;
verzengde wat ik had geplant
opdat ik ootmoed leren zou.

'Waarom, O God,' vroeg ik vermoeid,
'wilt Gij mijn dood, en treft mij dit?'
Gods antwoord was: 'Mijn kind, zo groeit in jou
't geloof waarom je bidt.

Die innerlijke strijd verbreekt
je zelfzucht en je hovaardij.
De glans van 't hier en nu verbleekt
Zo vestig je je hoop op Mij.

THIS IS A POINT I LONG TO KNOW

This's a point I long to know
(Oft it causes anxious thought,)
Do I love the Lord or no?
Am I his, or am I not?

Could my heart so hard remain,
Prayer a task and burden prove,
Every trifle give me pain,
If I knew a Saviour's love?

Lord, decide the doubtful case;
Thou who art thy people's Sun,
Shine upon thy work of grace,
If it be indeed begun.

Let me love thee more and more,
If I love at al/, I pray;
If I have not loved before,
Help me to begin today.

Dit is wat ik weten mocht
 (vraag die mij veel zorgen baart)
 Heeft Gods liefde mij bezocht
 ben ik wel door Hem aanvaard?

Kon mijn hart zo dodig zijn,
 was mijn bidden traag en mat,
 deed, wat nietig is, mij pijn,
 als ik liefde tot Hem had?

Geef Gij, Heer', een helder zicht
 door de stralen van uw zon;
 werp op Uw genade licht,
 als zij ooit in mij begon.

Leer mij lieven, meer en meer,
 zo ik, Heere, U bemin -
 Deed ik 't niet in mijn weleer,
 help mij, dat ik nu begin.

Enkele gedichten van William Cowper

GOD MOVES IN A MYSTERIOUS WAY

God moves in a mysterious way
 His wonders to perform
 He plants his footsteps in the sea
 And rides upon the storm.

Deep in unfathomable mines
 Of never-failing skill,
 He treasures up his bright designs,
 And works his sovereign will.

Ye fearful saints, fresh courage take;
 The clouds ye so much dread
 Are big with mercy, and shall break
 In blessings on your head.

Judge not the Lord by feeble sense,
 But trust him for his grace;
 Behind a frowning providence
 He hides a smiling face.

His purposes will ripen fast,
 unfolding every hour;
 The bud may have a bitter taste,
 But sweet will be the flower.

Blind unbelief is sure to err,
 And scan his work in vain;
 God is his own interpreter,
 And he will make it plain

Hoe God Zijn plan gestalte geeft
 Deelt Hij geen schepsel mee
 Die wolken als zijn wagen heeft,
 Zijn weg is in de zee.

God heeft een grondeloze mijn
 van kennis die niet faalt,
 Hij is het Zelf, Die soeverein
 en wijs het doel bepaalt.

Angstvallig hart, heb goede moed,
de wolken die je vreest,
zijn vol van zegen, mild en goed
voor hoofd en hart en geest.

Vertrouw op Gods barmhartigheid;
verwerp die niet in trots.
In duistere voorzienigheid
schuilt toch de glimlach Gods.

Gods plannen rijpen in de tijd,
tot vruchten gaaf en goed.
Al is de knop vol bitterheid,
de bloem is zeker zoet.

Het ongeloof gaat tastend voort,
heeft op Gods doen geen zicht.
Hijzelf spreekt het verlossend woord
en plaatst Zijn werk in 't licht.

THERE IS A FOUNTAIN FILLED WITH BLOOD

There is a fountain filled with blood
Drawn from Immanuel's veins
And sinners plunged beneath that flood
Loose all their guilty stains.

The dying thief rejoiced to see
That fountain in his day;
And there have I, as vile as he,
Washed all my sins away.

Dear dying Lamb! thy precious blood
Shall never lose its power,
Till all the ransomed church of God
Be saved, to sin no more.

E'er since, by faith, I saw the stream
Thy flowing wounds supply,
Redeeming love has been my theme,
And shall be till I die.

But when this lisping, stammering tongue
Lies silent in the grave, T
hen, in a nobler, sweeter song,
I'll sing thy power to save.

Immanuel, o diepe Bron
van rein verzoenend bloed
Gij schenkt aan wie zich wast pardon;
Gij hebt de schuld geboet

De moordenaar aan 't kruis was blij
met deze heilsfontein.
En dáár werd ik, zo slecht als hij,
van al mijn zonden rein.

O, stervend Lam, Uw bloed, Uw werk
heeft weergaloze kracht
Totdat Gods vrijgekochte Kerk
voorgoed is thuisgebracht!

In het geloof zag ik weleer
het bloed dat Gij vergoot.

Nu zal ik uwe liefde, Heer',
verkonden tot mijn dood.

Als eens mijn stamelende mond
tot zwijgen is gebracht
De nieuwe tonen die ik vond,
wijd ik Uw heil, Uw macht!

NO STRENGTH OF NATURE CAN SUFFICE

No strength of nature can suffice
To serve the Lord aright;
And what she has she misapplies,
For want of clearer light.

How long beneath the law I lay,
In bondage and distress!
I toiled the precept to obey,
But toiled without success.

Then to abstain from outward sin
Was more than I could do;
Now, if I feel its power within,
I feel I hate it too.

Then, ah! my servile works were done
A righteousness to raise;
Now, freely chosen in the Son,
I freely choose his ways.

What shall I do, was then the word,
That I may worthier grow?
What shall I render to the Lord?
Is my inquiry now.

To see the law by Christ fulfilled,
And hear his pardoning voice,
Changes a slave into a child,
And duty into choice.

Wat de natuur de mensen leert
in 't dienen van de Heer'
Is niet genoeg, want zij ontbeert
het klare licht te zeer.

In slaafse onderworpenheid
droeg ik het juk der wet.
Wel stond ik naar gehoorzaamheid,
maar ik werd niet gered.

De zonde van de buitenkant
was mij tóen zelfs te sterk.
Nu haat ik diep de tegenstand
die 'k in mijn hart bemerk.

Tóén sloofde ik, en zwoegde door
tot mijn rechtvaardiging.
Nu, sinds de Heere mij verloor,
ben ik Zijn volgeling.

Wat moet ik doen, vroeg ik weleer,
om waardig voort te gaan?
Wat zal ik U vergelden, Heer'?
Daar komt het nu op aan.

Wie ziet dat Christus heeft voldaan,
 en dan vergeving vindt
 Hij zal in 's Heeren wegen gaan:
 zo wordt een slaaf een kind.

HARK MY SOUL! IT IS THE LORD

Hark, my soul! It is the Lord;
 'Tis thy Saviour, hear his word;
 Jesus speaks, and speaks to thee;
 'Say, poor sinner lovest thou me?'

I delivered thee when bound,
 And when wounded healed thy wound;
 Sought thee wandering, set thee right,
 Turned thy darkness into light. '

'Can a woman's tender care
 Cease towards the child she bare?
 Yes, she may forgetful be,
 Yet I will remember thee. '

'Mine is an unchanging love,
 Higher than the heights above;
 Deeper than the depths beneath,
 Free and faithful, strong as death. '

'Thou shalt see my glory soon,
 When the work of grace is done;
 Partner of my throne shalt be;
 Say, poor sinner, lovest thou me?'

Lord, it is my chief complaint,
 That my love is cold and faint;
 Yet I love thee and adore;
 O for grace to love thee more!

Luister ziel, zodat je hoort
 hoe de Heiland door Zijn Woord
 aan je vraagt, als aan Zijn kind,
 of je Hem wel echt bemint.

'Ik nam weg al wat jou bond,
 heelde liefderijk je wond,
 heb in trouw je weg gericht,
 maakte duisternis tot licht.'

'Dat een vrouw geen aandacht geeft
 't kind dat zij gedragen heeft
 Het kan zijn. Maar Ik blijf trouw,
 denkend in Mijn gunst aan jou.'

'Hoger dan de hemel reikt,
 is Mijn liefde die niet wijkt.
 Peilloos diep, oneindig groot,
 trouw, en sterker dan de dood.'

'Spoedig breekt de glorie aan,
 is het heilswerk hier gedaan.
 Dan vraag Ik Die jou verhief:
 "Heb je Mij in waarheid lief?"'

O, mijn liefde mist de kracht;
 dat is mijn voornaamste klacht.
 Geef genade, en nog méér

ware liefde rot U, Heer'.

OH FOR A CLOSER WALK WITH GOD

Oh, for a closer walk with God,
A calm and heavenly frame;
A light to shine upon the road
That leads me to the Lamb

Where is the blessedness
I knew When first I saw the Lord?
Where is the soul-refreshing view
Of Jesus and his word?

What peaceful hours I then enjoyed,
How sweet their memory still!
But now I find an aching void
The world can never fill.

Return, O holy Dove! return,
Sweet messenger of rest!
I hate the sins that made thee mourn,
And drove thee from my breast.

The dearest idol I have known,
What e'er that idol be;
Help me to tear it from thy throne,
And worship only Thee.

So shall my walk be close with God,
Calm and serene my frame;
So purer light shall mark the road
That leads me to the Lamb.

Heer', dat ik nader tot U trad,
er stilte in mij kwam;
ik licht zou krijgen op mijn pad,
gebracht werd tot het Lam.

Waar bleef die eerste blijde tijd
dat ik U heb gehoord?
Toen werd mijn ziel verkwikt,
verblijd door Jezus en Zijn woord.

Een tijd van vrede had ik daar,
die ik niet meer vergeet!
Nu is er enkel leegte, waar
geen wereld raad op weet.

Gij, Geest van God, Die vrede brengt,
daal troostend op mij neer!
Mijn zonden hebben U gekrenkt;
Gij gingt - maar ach, keer weer.

O, help mij, Heere, en verschoon
mijn liefste afgod niet.
Laat mij hem rukken van Uw troon,
zo zing ik U mijn lied.

Dan treed ik voor Uw aangezicht,
omdat de stilte kwam,
en brengt een klaarder, hemels licht
mij nader tot het Lam.

Reisverslagen deelnemers**VERSLAG VAN MAANDAG 13 SEPTEMBER VAN DE PHILPOTREIS 2004**

Eindelijk is het zover, want vandaag mogen we beginnen aan onze reis naar Engeland. Het thema is Philpot in leven en strijd. Iedere deelnemer was keurig op tijd aanwezig bij de betreffende opstapplaatsen. Dan ontmoet je weer veel oude bekende en is het of de band weer wat versterkt wordt. Via Gouda en Rottendam naar Hoek van Holland. Even voorbij Vlaardingen bij Maasdijk hielden we de lunchpauze bij een benzinestation. Daar stond Tiemen Last van Kreijkes Vakantie Idee ons reeds op te wachten. Hij wenste ons een goede reis met DS. den Toom als reisleader, samen met zijn vrouw. Ook de chauffeur Peter werd ons als zeer bekwaam aangeprezen, wat ook zeker te noemen was! Na het gebruik van een heerlijke lunch (pakket) last Ds. Psalm 121. Waar we zes keer geweest worden op de Bewaarder. Daarna op naar Hoek van Holland. De boot een catamaran was vertraagd i. v.m. stormachtig Weer. We scheepten % u later in om 16.45 naar het restaurant (Globetrotter.) Waar een zeer uitgebreid buffet ons aangeboden werd, waar dan ook goed gebruik van gemaakt is. Inmiddels waren we op weg naar Harwich. Nu werd buitengaats de zee zeer ruw.

Wat iedereen nu niet bepaald aangenaam over kwam want sommigen moesten wel even apart.

Het ging wel snel 65 km per uur. De klok ging een uur terug (Engelse tijd) aankomst: 20.00 uur. Bij de douane allen uitstappen en via de looproute paspoort controle.

Daarna weer in de bus en via via naar Northampton, kamers zoeken en luisteren naar Ds. den Toom voor de avondsluiting, over Genesis 5: 24. Henoch wandelde met God! Uit een nagelaten overdenking van Ds. Philpot. Het werd wel laat en er stond verder een vleesbuffet voor ons klaar met koffie voor de liefhebbers. Het was reeds middernacht geweest en gingen we voldaan naar onze kamer om uit te rusten van een vermoeide reis, en hoopten we ongestoord te slapen! Maar daar over lezen we misschien in het volgende verslag.

Voorlopig welterusten

J.C. Heijboer. Zoetermeer

VERSLAG VAN DINSDAG 14 SEPTEMBER VAN DE PHILPOTREIS 2004

Als ik dan een verslag mag schrijven van deze dag, begin ik rond de klok van 01.00 uur. Dat was de tijd dat we naar bed konden. Om 05.00 uur een oorverdovend lawaai. Alarm! Ik keek snel even buiten de deur, en zag dat het echt was, dus jas aan, belangrijke spullen mee en naar buiten. 05.10 uur aankomst brandweerwagen. Gelukkig viel het mee en mochten we om 05.30 uur weer naar bed. Om 08.00 uur zijn we allemaal aan het ontbijt. Bij de dagopening vraagt de Ds. waar iedereen toch was om 05.00 uur, volgens hem waren er die eerst hun haar moesten verzorgen. Beste mensen laat dit een les zijn. Alarm? Naar buiten!! Na deze mededeling lazen we Ps.122. De liederen Hammaälöth, die gedicht zijn om de pelgrims op weg naar Jeruzalem en terug enige woorden in de mond, maar ook enige zaken in het hart te leggen, het begint bij z'n huis, het gaat naar de tempel en het keert weer terug naar z'n huis. Hoe vrolijk gaan de stammen op, naar Gods gewijde top. Ook wij mogen deze dag op gaan naar een Godshuis in Nuneaton. In de bus worden de lege stoelen geteld. 3. o.k, rijden maar. Om 10.30 uur zijn we in de strik Baptisten kerk, waar fam. de Vogel ons opwacht. Dhr. de Vogel vertelt ons het een en ander. In deze gemeente komen ongeveer 80 mensen, er zijn 13 belijdende leden. Het kerkgebouw is van 1874. In 1976 waren er nog 2 mensen met hun kinderen, één van Gods knechten mocht geloven dat de gemeente weer zou groeien, het is waar geworden, nu ongeveer weer 80. Je mag pas gedoopt worden als je kan en mag vertellen hoe je de Heere hebt leren kennen, en waarom je Hem wil volgen, dit ten aanhoren van de leden der gemeente. Als je dan aangenomen wordt, mag je na ongeveer 2 weken gedoopt worden, door onderdompeling. Voor in de kerk is een doopbasin, dit gaat met dezelfde woorden als bij ons. Dan ben je lid van de gemeente. (Gember), en mag je ook mee beslissen in de kerkelijke zaken. Sinds 1949 is er geen eigen dominee meer, er zijn 2 diensten op zondag, en op woensdagavond is er de ene week een gewone dienst en de andere week een Prayermeeting dit is een gebedsdienst, bij deze dienst opent de diaken met een brief, dan wordt er een hymne gezongen. Een manslidmaat (een member) wordt gevraagd een gebed te doen, dan weer een hymne, dit wordt nog een keer herhaald door een ander, dan sluit de diaken de dienst af met gebed. Deze dienst duurt ongeveer een uur. Volgens heer de Vogel zit het verschil van dopen in Handelingen 2 vers 39. Zo velen als er de Heere onze God, toe roepen zal. Maar wij komen er niet uit. Dhr. de Vogel besluit:" Er is maar één ding wat zalig maakt, en dat is het bloed van Jezus Christus, en Die gekruisigd. Als we dat niet hebben dan kunnen we gedoopt zijn, en ten avondmaal gaan, maar het zal allemaal niet baten". Er zijn ongeveer 70 gemeenten en 40 predikanten. We krijgen een maaltijd in de zaal van de zondagsschool. We lezen Ps. 123. en zingen enkelen psalmen. We doen dit staande, want dat is men hier gewend. Mevr. de Vogel gaat met ons mee naar Lutterworth, daar is de staatskerk van John Wickliffe. In 1365 vertaalde hij de Bijbel uit de grondtaal in het Engels, er kwam veel strijd over dit werk van uit de staatskerk, want de mensen

gingen Gods woord lezen, en het droeg vrucht. Maar daar kwam Rome tegenop, want rond 700 na Christus zocht Rome alle macht te krijgen in de kerk.

John Wickliff was eerst in de kerk begraven, maar hij werd opgegraven en buiten als een ketter verbrand. Daarna gaan we naar een museum, maar dat valt een beetje tegen, er was weinig van Wickliffe. We nemen afscheid van Mevr. de Vogel, en gaan wij weer naar ons hotel, een deel van de groep gaat nog even winkelen. Dan wacht ons weer een heerlijke maaltijd. De avond sluiting, Dominee begon met: Beste mensen, er kunnen bepaalde dingen zijn in het leven van een mens, die een ernstige indruk maken, en die blijvende gevolgen hebben in het verdere leven van een mens. Dat zien we ook bij J.C. Philpot. Als jongen van een jaar of 8 / 9, zag hij al vier van zijn broers of zussen heen gaan naar het graf. Het zette een enorm stempel op zijn verdere leven. In de pastorie van z'n vader, want die was predikant van de Engelse staatskerk in Ribbel. Elke keer als het gezin uit het raam keek richting kerk, had men het uitzicht op het kerkhof, en had men ook het uitzicht over de 4 grafzerken uit het gezin van Philpot. Zo was dat elke keer weer een behoorlijke prediking in het leven van zo'n kind wat daar een stempel zet op zijn leven waar hij niet meer van los komt. Een ander stempel was zijn ziekte. T.b.c. en een longziekte, die zijn leven lang met hem mee gingen. Nog een zaak van grote betekenis was dat toen hij bijna afgestudeerd was, werd hij uitgenodigd door een landheer uit Ierland waar hij de twee zoontjes van die landheer les moest geven. Dit neemt hij aan. Zo komt hij in Ierland. Een jongen, niet de dingen van de wereld zoekend, volop ernstig, maar toch buiten God en buiten Christus. En wat gebeurd er nou, hij is daar een poosje voor die twee jongens en dan word hij verliefd op de dochter van die landheer en de liefde van hem word door haar beantwoord en dat kwam in uitdrukking door een geschenk, drie delen van de werken van William Cowper. Maar de fam. Pennefather zijn er niet blij mee en sturen hun dochter weg van huis. Philpot heeft haar nooit meer gezien, en dat heeft enorme gevolgen gehad voor zijn leven. Dat betekende dat hij met z'n ziel onder z'n armen liep. Niet alleen voor dat meisje, wat hem lief en dierbaar was, maar er was meer. Daaraan kan je zien dat de Heere God soms heel wonderlijk handelt door iets uit het natuurlijke leven weg te nemen door andere wegen met ons te gaan dan wij verkiezen waardoor wij stil gezet worden of verder geleid worden. Verdriet van het één kan leiden naar het gemis van wat anders. Philpot zegt vele jaren later, dat het verlies van dit meisje eigenlijk in zijn leven de doorbraak is geweest tot het komen tot de kennis en genade van de Heere Jezus Christus, al was dat zoeken ervoor wel aanwezig. Laten we niet bij Philpot blijven staan. Let op de God van Philpot. Hij handelt ook vandaag nog net zo. Philpot zegt zelf, in Ierland vielen de eerste stralen van Licht en Leven in mijn zie- toen de gebeden opgezonden werden tot de troon van Gods genade. Daar beleefde ik, er is een rechtvaardig God, en ik ben een zondaar voor Hem, wat moet ik doen, ik ben verloren. De hoop deed de wanhoop verdwijnen, en de hemel ging open, het is nooit te vergeten. Zo veranderde hij in, maar ook uitwendig. De Godsdienst buiten Christus spuugt op zulke mensen. Philpot had grote toekomst in de Engelse staatskerk, maar de leer van Philpot moest men niet, en hij werd een verachte in de maatschappij. Als predikant van de staatskerk moest hij iedereen zalig noemen die gedoopt was al leefde men in de zonde. Na een lange strijd gaat hij over naar de baptisten, en krijgt weer nieuwe vrienden, en vrede in zijn hart. Tot zover vanavond. Nog vragen? Ja Dominee, waarom is Spurgeon wat ruimer in zijn prediking dan Philpot? Het antwoord is, omdat de Heere God verschillende kinderen heeft en omdat Gods kinderen geen uniformen dragen. Bij oosterse godsdiensten is alles gelijk. Spurgeon zegt je kunt doen en laten wat je wil, maar je moet zalig worden. Philpot zegt je kan doen en laten wat je wil, maar als je van Godswege verkoren ben, al loop je naar de hel, maar je komt er nooit. Maar de andere kant is, al ben je 100 keer ondergedompeld, en niet gewassen in het bloed van Christus, ga je toch voor eeuwig verloren. Je krijgt het nooit op een rij. De ene kant, het is je eigen schuld dat je verloren gaat, niet God, en aan de andere kant voor 100 procent Gods werk, durf het eens anders te zeggen. Als je het gaat begrijpen is het wonder er uit. Begrijp je nou hoe moeilijk het is om te preken? Al die, "weet je wel" preken, gooi ze maar weg. Het is God die in u werkt. Wat staat er op de hemelpoort? Strijd om in te gaan! En aan de binnen kant: uit genade zijt gij zalig geworden. En we geloven het niet, en wat doen wij met ons nare Giraffegeloof, we gaan met onze lange nek door de poort heen om te kijken wat er aan de binnen kant staat. Moet je maar veel doen. Niet dus! Geloof dan Zijn heil en troostrijk woord. Tot zo ver. Ik heb nog een brief van Cees Pijpers. Hij vindt het heel jammer dat hij deze twee groepen niet mag rijden, maar wil ons heel hartelijk groeten, en wij hopen nog eens op een andere keer. P.S Nog postzegels over? Dan naar Cees. We sluiten af met het dagboek. Efeze 1 vers 3. Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in de hemel in Christus. Met nog een enkel woord daar over. Dan klinkt het "Welterusten". Weer een prachtige dag.

Rinus Slingerland.

VERSLAG VAN WOENSDAG 15 SEPTEMBER VAN DE PHILPOTREIS 2004.

Na het nuttigen van een voortreffelijk Engels ontbijt wordt de maaltijd besloten met het lezen van Psalm 124 en gebed. Om 9.45 uur vertrekken we - via Kettering - naar Stamford. In Stamford worden we bij onze aankomst om ongeveer 10.15 uur opgewacht door mr. Oldham, de plaatselijke predikant van de Baptistengemeente. We gaan allereerst naar het oude gedeelte van de North Street Chapel, waar Philpot 26 jaar het Woord mocht bedienen. In 1900 (dus na de dood van Philpot) is de kapel uitgebreid met een gedeelte dat wel ongeveer tweemaal zo groot is dan het oude gedeelte. Ds. Oldham vertelt een aantal wetenswaardigheden over Philpot. Hij wordt door ds. Den Toom vertaald. In 1836 is Philpot hier gekomen en

in 1838 officieel bevestigd als predikant van deze plaats, in combinatie met de plaats Oakham. Mr. De Merveilleux betaalde de kapel die werd gebouwd. Hij betaalde in het begin ook het traktement van de predikant. In 1841 werden de eerste (volwassen) mensen in de kapel gedoopt en in 1843 stierf De Merveilleux. Zes maanden na zijn dood werd (na vijf dochters) een zoon geboren, die maar zes jaar oud is geworden. Zijn oudste dochter (21jaar) werd eigenaar van de kapel. In 1863 werd de kapel in een stichting ondergebracht. Tot 1864 is Philpot predikant gebleven in Stamford en Oakham. Hij ging toen om gezondheidsredenen met vervroegd emeritaat en ging wonen in Croydon bij Londen. In de kerk zongen we - met orgelbegeleiding - psalm 42 : 1, psalm 36: 1 en psalm 68 : 10.

In het nieuwe gedeelte van de kerk is boven de preekstoel een "gedenksteen" aangebracht ter ere van Philpot. We kunnen hierop onder meer lezen dat hij 26 jaar predikant was in deze gemeente, op 67 -jarige leeftijd is gestorven en in Croydon is begraven. Vanuit de kerk wandelen we naar de voormalige woning van De Merveilleux. We kunnen helaas wegens werkzaamheden niet in het huis. Naast zijn huis staat de Assembly Room. In deze kapel hebben, behalve Philpot, ook Huntington en Tiptaft nog gepreekt. Hierna wandelen we naar het stadhuis. Daar hebben we een gezicht op de Sint Maartenskerk. In deze kerk heeft bisschop Latimer nog gepreekt, die in 1505 als ketter in Oxford is verbrand. Tegenover het stadhuis zien we een monumentaal Normandisch huis. Na de lunch in de chapel leest ds. Den Toom Psalm 25 en eindigt de maaltijd met dankgebed. We zingen nog psalm 42: 5 en psalm 43: 3 en 4 en vertrekken om 13.15 uur uit Stamford naar Oakham, waar we om 13.45 uur aankomen. We gaan eerst naar de Providence Chapel. Deze kapel werd in 1863 gebouwd, dus een jaar voor Philpot met emeritaat ging. Sinds 1960 worden in deze kapel geen diensten meer gehouden omdat in Oakham de gemeente is opgeheven. In de kapel zijn op dit moment enkele appartementen voor studenten ondergebracht. Vervolgens wandelen we naar het huis van dr. Keal. In deze woning is de romance begonnen tussen Philpot en Sarah Keal, de oudste dochter uit dit gezin. Zij is later zijn vrouw geworden. Een bezoek aan Oakham Castle Great Hall volgt. In de grote hal van dit kasteel- dat tussen 1180 en 1190 is gebouwd - hangen zo 'n 200 stuks hoefijzerschilden. Een eeuwenoude traditie schreef voor dat edelen en andere hooggeplaatste personen die voor het eerst Oakham bezochte~ aan de Heer van het riddergoed een hoefijzer moesten verbeuren. Het nieuwste hoefijzerschild is van de kroonprins van Engeland, Prins Charles. De grote zaal werd rechtszaal, waar nog steeds rechtszittingen en gerechtelijke lijkschouwingen worden gehouden. Hierna bezoeken we het Rutland County Museum Dit was vroeger een Riding School, waar cavaleristen hun opleiding kregen. In dit gebouw hebben Philpot, Tiptaft en ook William Gadsby nog gepreekt. Dit was een noodoplossing omdat er ter plaatse nog geen kerk ter beschikking was. In het museum zijn veel gebruiksvoorwerpen te zien die vroeger in de landbouw werden gebruikt. Het was hier namelijk een voornamelijk agrarische omgeving. Om 16.00 uur vertrekken we uit Oakham. In Stamford rijden we nog door de straat met de naam Rutland Terrace. Hier heeft Philpot jarenlang met veel genoegen gewoond, eerst op nummer 14/15 en later op nummer 10. Op deze plaats kon hij genieten van een prachtig uitzicht. Om kwart voor zes arriveren we in ons hotel en beginnen om 19.00 uur weer aan ons diner. Hierna houden we een dagsluiting. Tijdens deze dagsluiting worden door ds. Den Toom onder meer de volgende opmerkingen gemaakt: 1. De Philpotgemeenten stellen niet zoveel meer voor. Elk jaar sluiten gemiddeld 2 gemeenten. In totaal zijn slechts ongeveer 2.000 personen betrokken bij deze gemeenten. Engeland kent overigens slechts ongeveer 1 % kerkelijk meelevenenden. 2. Philpot had 3 jaar lang en zware strijd voor hij de staatskerk verliet. Dit was geen wonder. Hij had een zwakke gezondheid, geen inkomen en zou een onzeker leven tegemoet gaan. Een tijdlang heeft hij dan ook "geschipperd". Hij preekte zelf en een hulpprediker bediende de sacramenten. Tijdens zijn bediening nam het aantal kerkgangers toe. Lange tijd hoopte hij op een duidelijk teken van Boven in de vorm van een "wolk- of een vuurkolom" of op een uitzetting uit de kerk door de kerkelijke overheid. Hij kreeg echter geen stem en geen antwoord. Uiteindelijk gaf een stille en zachte stem (zoals hij het zelf zegt) de doorslag. De stem van het Woord. Nimmer heeft hij berouw gehad dat hij - zonder een bijzondere openbaring de staatskerk heeft verlaten en ook nimmer heeft hij getwijfeld aan de juistheid van deze stap. Tot slot leest ds. Den Toom een gedeelte uit het dagboek van Philpot "Door Baca's vallei" en besluit de maaltijd met dankgebed.

VERSLAG VAN DONDERDAG 16 SEPTEMBER VAN DE PHJLPOTREIS 2004

Na het al wakker zijn, werden wij in plaats van de "wektelefoon", gewekt met een kort brandalarm. Wij aten onze morgenmaaltijd; Ds. den Toom hield zoals gebruikelijk, onze dagopening met psalm 126. Ds. was voortdurend bang of wij wel genoeg eten hadden gehad! Verder geen klachten? Dat wordt dan een 10+ voor de reisleader! En toch. Mw. Den Toom had wel een klacht; i.p.v. een warme douche, gaf de kraan alleen koud water. Dus toch een klacht! Om 9.15 uur startte onze chauffeur de bus en om 11.00 uur waren we in Oxford waar onze gids, Mr. Pickles, ons reeds opwachtte. De eerste kerk die we bezochten was de St. Helens Church in Abingdon. Hier was het dat William Tiptaft in 1829 zijn indrukwekkende kerstpreek gehouden heeft voor een talrijke schare van hoogwaardigheidsbekleders uit Mattheus 1:21. Op weg naar de begraafplaats, alwaar Tiptaft begraven is, liepen wij voorbij de woning waar hij gewoond heeft. Bij het bezichtigen van Tiptafts grafzerk las Ds. De teksten, zoals vermeld op de zerk: 2 Corinthe 6: 4-6+7 voor, waarna we zongen psalm 68:2. Van 12.30-13.45 uur bezochten wij de "Abbey Baptist Chapel", een kerk geheel bekostigd door William Tiptaft in 1832. Deze kapel is gebouwd nadat Tiptaft uit de Engelse staatskerk in zijn eerste gemeente te "Sutton Courteny" waar hij eerst vicaris was, en later geordend tot predikant,

uitgetreden is en Baptist geworden is. Dit is gebeurd nadat hij zijn kerstpreek gehouden heeft in de St. Helen te Abingdon. In ijltempo hebben wij de lunch gebruikt; want de volgende bezichtiging van 14.30-15.15 uur was in de kerk van Tiptafts eerste gemeente "Sutton Courtenay", Ook Philpot heeft hier meermalen gepreekt. Op naar de volgende kerk: Stadhampton; de geboorte plaats van John Owen. Een prachtig gerestaureerde kerk! Dit was Philpots eerste gemeente, waar hij stond van 1828-1835. het was hier een zeer ongezond klimaat voor Philpot; vele malen is hij ziek geweest. De oorzaak moeten we zoeken in zijn kinderjaren toen Engeland steeds bezocht werd door verschillende epidemieën. Hij was hier predikant in de staatskerk; vele jaren van twijfel zijn voorafgegaan aan zij uittreding! Hij aarzelde, streed en leed om de goedkeuring van zijn Zender te mogen weten en verstaan! En toch.. .hoe ondoorgroendelijk zijn Gods wegen... de Omkeer en overgave kwam tijdens het wachten, op een begraafplaats.

Toen mocht hij verstaan wat 's Heeren wil in Zijn geopenbaarde Woord is! Bij Philpots kerk in Stadhampton maakten wij een groepsfoto. In de kerk hield Ds. Een indrukwekkend stuk levensgeschiedenis ons voorover Philpots leven! Vol indrukken mijnerzijds over het leven en werken van Gods kind en knecht verlieten wij deze plaats! Bij het naar de bus gaan bleek er ook een dode muis in ons gezelschap te zijn, waarvan Mw. den Toom zo schrok. .De gevolgen bleven niet uit! Als laatste bezochten wij de St. Katarinus Chapel, gebouwd in 1762; een vrijwel vervallen gebouw! Deze gemeente was verbonden met Stadhampton. In al deze kerken, met hun omgeving werden vele foto's gemaakt, ook de video camera's legden feilloos vast wat wij vandaag gezien, gehoord en beleefd hebben. Ds. Verhaalde ons met kennis van zaken de geschiedenis van Englands kerk en de groei en bloei van de Baptisten gemeente met een predikanten. Welhaast werd in elke kerk de psalmen aangeheven met of zonder orgel. Wij hebben de gastvrijheid, de vriendelijkheid en hartelijkheid genoten en ervaren van "onze Baptisten". Mr. Pickles' vrouw nodigde ons uit om bij hen koffie of thee te komen drinken, waar we een dankbaar gebruik maakten.

Bij het verlaten van onze gids en zijn gezin hebben wij hen de drie verzen van Psalm 134 toegezongen. Aangekomen in ons hotel om 19.30 uur kregen we weer een heerlijk diner!! Ook deze avond was er de avondsluiting waarbij Ds. een voorproefje gaf over de uitleg van John Newton en William Cowper. Zo is deze dag een leerzame dag voor ons geweest en begaven de meeste reisgenoten zich een etage hoger en gingen naar bed!

A. Hayes.

VERSLAG VAN VRIJDAG 17 SEPTEMBER VAN DE PHILPOTREIS 2004

07.15 Opstaan zonder telefonisch bericht of brandalarm

08.00 Lunch op Engelse wijze, want daar zijn wij toch op vakantie, mogelijk zijn er toch wel dingen bij die lunch die thuis navolging krijgen.

08.45 Ochtend bijeenkomst in de ons toegewezen zaal, er wordt gelezen Psalm 129, hierna dankgebed. Menulijsten worden uitgedeeld en ingevuld. Je kunt hier kiezen uit 3 mogelijkheden van het 3 gangen diner, er wordt een folder uitgereikt over het Olney museum.

09: 15 Vertrek van de bus, de lucht is grijs maar een paraplu hebben we niet nodig.

10:15 We arriveren te Olney, een plaats die bekend staat vanwege z'n jaarlijkse pannenkoekenrace. Als eerste gaan we naar de SS Peter and Paul church, met z'n prachtige gebrandschilderde ramen, een gids geeft hierover ruim uitleg; opgeleverd in 1325 daarna meerdere keren uitgebreid. In één raam zijn onderaan 3 afbeeldingen naast elkaar. 1 e: Newton in zeer onrustig vaarwater, 2e: Newton op de preekstoel, 3e: Newton in zeer rustig vaarwater, zo'n weg kan de Heere gaan zelfs met de kapitein van een slavenschip. Newton (geboren 1725, overl. 1807) later de grote vriend van Cowper ging op 12 jarige leeftijd werken, hij ging op zee varen, werd gekidnapt, zat gevangen, raakte betrokken bij de slavenhandel werd kapitein op een slavenschip. Na 3 grote reizen werd hij ernstig ziek, herstelde en de arts raadde hem aan niet meer mee te gaan varen. Nu ging hij werken bij de douane, in z'n vrije tijd ging hij oude talen studeren, werd hulpprediker bij de anglicaanse kerk, en later dominee buiten de anglicaanse kerk, tussentijds huwde hij met Mary (geb. 1729, overl. 1790) die hem zeer terzijde stond in zijn actieve leven, de laatste 10 jaar van haar leven was zij gedeeltelijk verlamd en werd zij geheel door hem verzorgd.

Newton was dominee, dichter, schrijver, uitvinder, i.v.m. de verlammingen bij z'n vrouw, zocht hij naar elektriciteit om de spieren van haar te kunnen activeren, hij werd hierbij de uitvinder van onze hedendaags, niet meer weg te denken accu.

Tussen de kerk en de vrij dichtbij gelegen rivier stond het woonhuis van Newton, door de weekse kerkdiensten werden daar gehouden, het zingen daar was meestal uit de meer dan 500 hymns die hij zelf had geschreven.

Hij werd later beroepen te Londen, van zijn Zender moest hij daarheen om het Woord te brengen, hij en z'n vrouw zijn beiden te Londen overleden en begraven.

Toen ong. 100 jaar later de metro werd aangelegd zijn de stoffelijke overschotten overgebracht naar Olney en daar herbegraven; een graftombe is hiervan getuige, vlak bij z'n grootvader, vlak bij de kerk en vlak bij z'n oude woning.

We wandelen via een overpad, waarvoor hij vroeger 1 pound en 1 pence per jaar moest betalen, naar het museum wat vroeger het huis van z'n vriend Cowper was.

Het museum heet dan ook The Cowper and Newton museum, het werd gebouwd met 1 steens muren in 1680 en in 1700 uitgebreid. Cowper hield veel van tuinen, dat ontdek je achter zijn huis, zeer oude planten vind je daar terug, b.v. Iros Graminea uit 1597.

Vaak verbleef hij in zijn tuinhuis daar schreef hij veel, hij noemde zichzelf schrijver en dichter. Hij was een groot dierenliefhebber, hij hield ratten, had 3 hazen die hij bij name noemde, hun namen waren Bus, Tus en Hennig, hij ving een slang die een kat van hem had opgegeten en schreef hierover een gedicht. Zijn voordeur had hij dichtgeschroefd, dit om te voorkomen dat z'n huisdieren de straat op zouden gaan, visite van hoog tot laag moesten allen via de achterdeur.

Na de Bartolomeusnacht vluchten vele protestanten uit Frankrijk en België naar Engeland, daar velen in de omgeving van Olney kwamen ontstond hier veel activiteit in naaldwerk en kantklossen, prachtige dingen hiervan waren in het museum te zien.

Van de 2000 inwoners van Olney werkten er 1200 mensen in deze industrie, later kwamen hier ook nog de aardewerkindustrie bij.

De familie van Cowper was financieel rijk, zijn moeder overleed toen hij 5 jaar was, bij de geboorte van een broertje.

Cowper ging in Westminster voor advocaat studeren, vaak was hij depressief: toen hij 21 jaar oud was wilde hij zich verdrinken in de Theems, kort daarna wilde hij zich ophangen, de Heere verhoede dit, nu kwam hij onder behandeling van dr. Koppe. Zijn jonge broer was professor in Cambridge door hem is Mary Unwin hem gaan begeleiden, ook zorgde zij voor de financiën, omdat hij een heel groot gat in zijn hand had. Een heel mooi gedicht van hem zagen we op een tegel in hun huis:

Ik ben niet wat ik hoor te zijn, Ik ben niet wat ik wilde zijn, Ik ben niet wat ik hoopte te zijn, Maar bij de Gratie Gods ben ik niet wat ik was!

13:30 We arriveren bij het grote busstation van Northampton en krijgen daar gelegenheid om te gaan winkelen. Een gedeelte van de groep bezocht ook de markt waar door wel 7 dames een bijzondere rok werd aangeschaft, een zgn. Philpot-rok.

16:00 vertrek naar het hotel, hier was een probleem met de deuropasjes, hetgeen vrij snel werd opgelost.

18:30 Diner

20:30 Naar toegewezen zaal voor laatste avond-activiteiten:

. hr. De Groot verhaal over de oude tijd . Hr. Van Huifelen verhaal over het spiegeltje en zelfs de raven . Mevr. Oudenes gedicht over de gouden scepter . Hr. Van Mourik; gaf raadsels op . Hr. Slingerland, gedicht: 'Wat gaat de tijd toch vlugge heen'

21:45 De dominee leest een gedeelte van Philpot over Romeinen 12:1, hierna een kort gedicht over Ps. 65 van Newton. Zingen Psalm 108:1, waarna word besloten met dankgebed.

Welterusten! !

Invulling van de laatste avond

Uw gouden scepter

Rijk mij Uw gouden scepter toe:
wanneer ik biddend tot U nader
Als Koning bent U ook mijn Vader, :
Ik word de oude mens zo moe. :

Mag ik nu stil, eerbiedig nijgen:
Voor Uw verheven Majesteit. :
Daar ik op Christus borgwerk pleit:
Zult U in liefde zwijgen.

:

Niet meer gedenken mijn bestaan
Verzoen werd mijn gehele leven. :
De zonde in mijn jeugd bedreven:
Verdween in d'liefdes oceaan.

Rijk mij Uw gouden Scepter toe:
Opdat mijn ziel eeuwig zal leven. :
Wanneer wordt mij die kroon gegeven? :
Ik ben de Oude mens zo moe.

P. Oudenes:

DE WAARHEID NIET BEGREPEN

Het was in de dagen der vervolging.
 Toen men nog hage preken hield.
 Dat men ondanks des vijands woeden
 Bleef met eedle geest beziel,
 Er is een prediker gekomen die in de bossen preken zou.
 Een vrouwtje is van ver gekomen daar zij hem gaarne horen wou,
 Zij had gehoord, eerst zou hij preken gewoonlijk voor een grote schaar.
 Dan zou hij't avondmaal bedienen.
 Ook zij wenst aan te zitten daar,
 Ook zij wil s'Heeren dood verkonden
 ofschoon z'er ver voor lopen moet en veel gevaren moet trotseren.
 Toch wat haar overkomt t's goed.
 Heel vroeg is zij op weg getogen,
 Ruim 50 mijlen moet zij gaan.
 Als haar, aan de rand van t' bos gekomen.
 Geboden wordt om stil te staan.
 Het zijn soldaten die haar waken;
 Zij vormen om het bos een kring om zo het volk toch te beletten,
 Dat het daarginds niet luisteren ging.

T' Oud moedertje wordt aangehouden.
 Waar heen de reis zo vroeg men haar.
 Zal ze een leugen gaan verzinnen?
 Om toch maar te komen daar.
 Maar neen ze zal de waarheid spreken.
 Weet ge niet wat ik daar ginder doe.
 Mijn oudste broeder is gestorven.
 En dus ga ik er nu naar toe.
 We hopen de erfenis te delen.
 Die deze broeder achterliet.
 Daar komen ook mijn broers en zusters.
 Dat is mijn reisdoel zo ge ziet.
 Ga dan maar door dat is niet verboden.
 En toen haar passeren liet.
 Had zij de waarheid wel gesproken.
 Maar ach neen men begreep haar niet.

J.C. Heijboer, Zoetermeer

Samenvatting van de reis en dankwoord

Beste reisgenoten,

Als wij dan weer op reis zijn naar ons vaderland, en het einde van de reis weer in zicht komt, wil ik met een enkel woord, en in vogelvlucht even op de reis terug kijken. Fijn dat wij als groep mee mochten met de groep van Ds. den Toom. Het was eerst even aftasten. "Wat is het voor een leider, wat is het voor een groep?" Maar het was al snel bekend: "t' Is goed." Na een dag was het bij ons onderling van: "Fijn hé, ik voel me echt thuis." En nu zeggen we: "Met deze reisleider en groep willen we nog wel eens op reis, zo de Heere wil en wij leven." Maandag. De eerste ontmoetingen in de bus, en de lunch in Maassluis. Ds. las Psalm121. In deze psalm staat wel 6 keer het woord "bewaren". De Heere is uw bewaarder. Daar mochten we ook om bidden. Want er lag een gevaarvolle reis voor ons, we moesten de grote zee over, met berichten van storm! In Hoek van Holland. Vertraging! Vanwege de storm. Toch konden we afvaren, en stond een heerlijke maaltijd te wachten waar we van genoten. Buiten bleef het stormen, maar het begon ook te stormen in de magen van enkelen van ons, en zij moesten het eten helaas weer terug geven, al was het echt betaald. Gelukkig mochten we veilig het vasteland (Harwich) bereiken. Na enkele uren rijden kwamen we veilig bij ons hotel in Northampton. De avondsluiting. Ds. strekte zijn rede uit tot na middernacht. Uit een nagelaten werk van IC. Philpot. Gen.5 v. 24, Henoch wandelde met God. Ongeloof scheidt de gemeenschap met God. Maar een gelovig hart heeft gemeenschap aan Hem, met een blik op het verzoenend bloed van Christus. Zo mochten we gaan rusten. Het was alleen erg kort, want om 5 uur werden we wakker geschokt door alarm! Snel jas aan en naar buiten. Maar zo dacht niet iedereen, volgens de Ds. waren er die eerst hun haar moesten doen, want niet iedereen reageerde. Gelukkig mochten we weer naar bed. Dinsdag. Om 8 uur waren we allen weer

aan het ontbijt. Ps. 122 werd gelezen, de liederen Hamaàloth, deze waren om de pelgrims op weg naar Jeruzalem en terug, enige woorden in de mond en enige zaken in het hart te leggen, want het begint bij z'n huis, het gaat naar de tempel in Jeruzalem, en het keert weer terug naar z'n huis. Hoe vrolijk gaan de stammen op. Wij gaan ook naar een Godshuis in Nuneaton, een Strict Baptist gemeente. Dhr. de Vogel vertelt iets over de gemeente. Men kan pas gedoopt worden als je kan vertellen hoe de Heere in je leven is gekomen. Er is maar één ding wat zalig maakt, en dat is het bloed van Jezus Christus en die gekruisigd. Na de maaltijd die we krijgen in de zaal van de zondagschool zingen we enkele psalmen en lezen we ps.123. Ik hef mijn ogen op tot U, die in de hemelen zit. We rijden naar de staatskerk in Lutterworth, waar al in 1365 door John Wycliffe de bijbel in de Engelse taal werd vertaald. Dat nam Rome hem niet in dank af, want rond 700 na Chr. zocht Rome ál de macht te krijgen in de kerk, tot vandaag de dag toe. We gaan naar een museum, en vandaar weer naar ons hotel. De avondsluiting. We horen iets uit Philpots leven. Wat veel indruk op hem maakte, was het overlijden van zijn 2 broers en 2 zussen, en keek hij door het raam van de pastorie, dan zag hij de grafzerken. Dit was voor hem een blijvende prediking. Een ander stempel was zijn ziekte, waar hij zijn leven lang mee tobde. Als bijna afgestudeerd theologie student, komt hij in Ierland, waar van hij zelf zegt: "Ik was buiten God en buiten Christus". Toch komt daar de doorbraak van Gods genade. Maar wij moeten niet bij Philpot blijven staan. Want de Heere werkt vandaag nog zo.

Ga dan tot Hem. Woensdag. Ps.124, die ps. sluit af met: Onze hulp is in de naam des Heeren.

Daar mochten we ook om bidden. Zo gaan we naar Stampford, daar is de kerk van Philpot we mochten onze "psalters" laten horen, als een echt Philpot koor. Op naar Oakham, daar in een kasteel, en een streekmuseum. Ook daar was een kerk, waar eens Philpots stem mocht klinken. Van de eens zo bloeiende gemeente van Philpot stelde nu niet veel meer voor, er kwamen nog 4 mensen samen in de kerk, en de andere gemeente was omgebouwd tot woonhuis. Steeds sluiten er kerken. Er zijn in Engeland nog ongeveer 2000 Strict Baptists.

Tijdens de voetbal gekte, stond boven het elftal: " dit zijn onze goden". Is het zo ook niet in ons land? Maar hoe donker, De Kerk neemt alleen maar toe! We hoorden van de strijd en de vraag van Philpot. Wat moet ik doen? Hij had maar één begeerte: "Hoe komt de Heere aan Zijn eer?" Begeren wij dat ook? Donderdag. Wij beginnen de dag met ps.126, daar staat: " De Heere heeft grote dingen bij ons gedaan." Zien wij ze ook? Zo kunnen we de dag weer beginnen. Het wordt een echte kerkenpad dag. Op naar Oxfords staatskerk. Daar klonk weer ons koor: "Leid mij in Uw waarheid", dat was ook de vraag van Tiptaft. We liepen langs zijn geboorte huis, en zijn begraafplaats, verder naar de Baptistenkerk. Philpot en Tiptaft, twee mensen met dezelfde vragen. Philpot: "ja maar", Tiptaft kon doorzetten. Na 5 kerken te hebben bezocht, de mooie en warme ontmoeting bij de fam. Pickles. Ook in dat huis is een kruis van zorg en verdriet. Nemen wij het ook mee in ons gebed. Vrijdag. Ps.127, daar staat:

"Aan Zijn zegen is alles gelegen". Daar gaan we mee op reis. Eerst naar de kerk van Olney, waar herinneringen lagen van John Newton. Later naar het museum van William Cowper. De vrije middag was goed om het losse geld weg te werken. Na wat slenteren, gingen we de markt op. Daar was een "klere" kraam, die werd bijna leeg gekocht door (hoe kan het anders) onze dames met 8 rokken, die de naam kreeg van de "Philpotrok" keerden wij hotelwaarts.

Ds. sloot de avond af met Ps 128. Welgelukzalig is een iegelijk die de Heere vreest, die in Zijn wegen wandelt. De Heere schenke het ons allen. Zaterdag. We begonnen deze morgen met Ps. 138. Ik zal U loven met mijn gehele hart. Dat is geen vrucht van uit ons hart. Alleen als de Heere zelf werkt, dan mag hij zeggen. Ik zal U loven. Is dat al de begeerte van ons hart?

Dat is dan de terugblik. Nu een enkel woord aan onze reisrijder. Peter, aan het einde van deze reis kunnen wij alleen maar herhalen en bevestigen wat Tiemen Last maandag zei: "Er is geen betere". De rust die er van je uit gaat. Overal precies op tijd. De juiste wegen berijdend. Je wilde het ons ook zo goed mogelijk naar onze zin maken. Ik spreek namens de hele groep.

Heel hartelijk dank tot zover, want we hopen datje ons weer veilig mag thuis brengen, en dat je zelf ook veilig mag thuis komen bij je vrouw. Heel hartelijk dank, dan heb ik hier een kleine attentie van ons allemaal, doe er iets leuks mee. Ook een woord van dank aan u Ds. den Toom, ik wil u namens ons allen heel hartelijk bedanken voor alle goede zorgen die u aan ons besteedde. U was een echte herder, die veel onder de kudde was, fijn waren de gesprekken. U bent herder, maar ook leraar, dat bleek uit de ernstige en leerzame overdenkingen die u ons meegaf. Uit alles bleek dat er heel veel werk aan vooraf was gegaan. Ik hoop dat het voor uzelf en voor ons tot rijke zegen mag zijn. Ondanks de grote zorgen die u met u draagt, wensen wij u toe dat de Heere de weg wil banen die u moet gaan. Zie dan niet naar beneden, maar zie op uw Meester die u voor gaat, en Hij zegt: "volg Mij", dat wensen wij u van harte toe, met uw vrouwen al de uwen. Nogmaals u beiden heel hartelijk dank. Ook voor u heb ik een blijk van waardering in deze envelop, en mevrouw den Toom, voor u heb ik nog een mooie pen. Het ga u goed. Wij willen dominee en chauffeur nog toezingen. De zegenbede uit ps. 134. Dat 's Heeren zegen op u daal. Ik dank u.

Met vriendelijke groet, Rinus Slingerland.

20 Gebruikte literatuur

M. Dankers	Zielen waar Zijn vrees in woont Houten, 1996	
J. van 't Hul	Op reis langs oude paden Utrecht, 1997	
H. Kortenhof	Ds. Tiptaft, de vriend van ds. Philpot Gorinchem, 1980	
J.C. Philpot	Door Baca's vallei Utrecht, 1957	
J.C. Philpot	William Tiptaft, dienaar van het Evangelie Barneveld, 1992	
J.H. Philpot	the seceders, the story of J.C. Philpot and William Tiptaft London, z.j.	
J.A. Saarberg	Der pelgrims metgezel	Houten, 2002
P. de Vries	Vaste Rots van mijn behoud	Houten, 2004

Inhoudsopgave

Ons adres in Engeland:.....	2
Deelnemers:.....	2
Programma:	2
Gelezen meditaties uit "door Bacas' vallei"	5
De levensgeschiedenis van JCP	8
1 Het voorgeslacht van Joseph Charles Philpot	8
2 Jeugd en studietijd.....	8
3 "Uw weg was in de zee"	9
4 Niet als gisteren en eergisteren.....	9
5 Een medestrijder: William Tiptaft.....	10
6 Contacten tussen Philpot en Tiptaft	12
7 Ik moet mijn weg duidelijk zien.....	14
8 Als David en Jonathan.....	15
9 Achtende de versmaadheid van Christus meerdere rijkdom.....	16
10 En hij is uitgegaan niet wetende waar hij zou komen	18
11 De baptist.....	19
12 Ik ben niet bevreesd dat de Heere niet voor mij zorgen zal	20
13 Door God samengevoegd verbintenissen	21
14 Na veel omzwervingen weer een vaste standplaats.	21
15 Philpot als leidinggevend figuur	21
16 In en om de pastorie van Stamford.....	23
17 Wij prediken Christus de gekruisigde	24
18 Kerkelijke strijd 1850-1860	25
19 De herdersstaf neergelegd	26
John Wicliffe	27
Enkele gedichten van John Newton	27
Enkele gedichten van William Cowper.....	31
Reisverslagen deelnemers	36
Invulling van de laatste avond.....	40
Uw gouden scepter	40
DE WAARHEID NIET BEGREPEN	41
Samenvatting van de reis en dankwoord.....	41
20 Gebruikte literatuur	43
Inhoudsopgave	43